

ANNE FRANK

A HISTORY FOR TODAY

Anne Frank

"Writing in a diary is a really strange experience for someone like me. Not only because I've never written anything before, but also because it seems to me that later on neither I nor anyone else will be interested in the musings of a thirteen-year-old schoolgirl."

On her thirteenth birthday Anne Frank is given a diary. Just a few weeks later her life is turned upside down when she has to go into hiding. For over two years she will keep a record of her thoughts, feelings and experiences in her diary. She has no way of knowing that in the future this diary will be read by millions of people all over the world.

แอนน์ แฟรงก์

รำลึกรอยอดีต

แอนน์ แฟรงก์

"การเขียนไดอารี่นับเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดสำหรับฉัน นอกจากเหตุผลที่ว่าฉันไม่เคยเขียนอะไรแบบนี้มาก่อนแล้ว ก็คงจะเป็นเพราะว่าไม่มีใคร หรือแม้กระทั่งตัวฉันเองที่จะอยากอ่านความคิดของเด็กนักเรียนธรรมดาๆ อายุสิบสามปีคนหนึ่งหรอก"

ในวันเกิดครบรอบสิบสามปีของแอนน์ แฟรงก์ เธอได้รับของขวัญวันเกิดเป็นสมุดบันทึกเล่มหนึ่ง แต่หลังจากนั้นเพียงไม่กี่อาทิตย์ โลกของเธอก็กลับพลิกผัน เมื่อเธอต้องใช้ชีวิตที่เหลือไปกับการหลบซ่อนตัว เป็นเวลานานกว่าสองปีที่เด็กหญิงแอนน์ แฟรงก์ได้จดบันทึกความคิด ความรู้สึก รวมถึงสิ่งต่างๆ ที่เธอได้พบเจอลงในสมุด โดยไม่มีทางล่วงรู้ได้เลยว่าในภายหลังจะมีผู้คนหลายล้านคนทั่วโลกได้อ่านบันทึกเล่มนี้

Anne's parents' wedding, 12 May 1925.

งานแต่งงานระหว่างพ่อและแม่ของแอนน์ เมื่อ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2468

"I was born on
12 June 1929."

Anne Frank

"My father, the most adorable father I've ever seen, didn't marry my mother until he was thirty-six and she was twenty-five. My sister Margot was born in Frankfurt am Main in Germany in 1926. I was born on 12 June 1929."

Anne Frank is the second daughter of Otto Frank and Edith Frank-Holländer. The Frank and Holländer families have lived in Germany for generations. The Frank family are liberal Jews. They feel a bond with the Jewish faith, but they are not strictly observant. In 1930 around 1% of the German population, more than half a million people, are Jewish.

2

Anne's father (left) and her uncle Robert as German officers during the First World War (1914 - 1918).

พ่อของแอนน์ (ด้านซ้าย) และลุงโรเบิร์ต ขณะปฏิบัติหน้าที่ในฐานะนายทหารเยอรมันระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 (พ.ศ. 2457 - พ.ศ. 2461)

"ฉันเกิดเมื่อวันที่
12 มิถุนายน
พ.ศ. 2472"

แอนน์ แฟรงค์

"คุณพ่อของฉันซึ่งเป็นคุณพ่อที่น่ารักที่สุดในโลก แต่งงานกับคุณแม่ตอนที่ท่านมีอายุสามสิบหกปี และคุณแม่อายุยี่สิบห้าปี พี่สาวของฉันชื่อมาร์กอต เกิดที่เมืองแฟรงค์เฟิร์ต อัม ไมน์ ประเทศเยอรมนีในปี พ.ศ. 2469 ส่วนฉันเกิดเมื่อ 12 มิถุนายนปี พ.ศ. 2472"

แอนน์ แฟรงค์เป็นลูกสาวคนที่สองของออตโต แฟรงค์และเอดิธ แฟรงค์-ฮอลลันเดอร์ ครอบครัวแฟรงค์และครอบครัวฮอลลันเดอร์อาศัยอยู่ในประเทศเยอรมนีมาหลายชั่วอายุคนแล้ว ครอบครัวแฟรงค์เป็นชาวยิวหัวก้าวหน้า พวกเขามีความศรัทธาในศาสนาฮิว แต่ก็ได้เคร่งครัดพิธีกรรมมากนัก ในปี พ.ศ. 2473 ประชากรที่อาศัยในประเทศเยอรมนีประมาณ 1% หรือกว่าห้าแสนคนเป็นชาวยิว

3

Anne's grandmother Frank as a nurse in a military hospital during the First World War.

ย่าของแอนน์ ขณะทำหน้าที่นางพยาบาลในโรงพยาบาลทหารระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1

1 A demonstration against the Treaty of Versailles at the Reichstag in Berlin in 1932.

การประชุมประท้วงเพื่อต่อต้านสนธิสัญญาแวร์ซายส์บริเวณรัฐสภา (ไรชส์ทาค) กรุงเบอร์ลินในปี พ.ศ. 2475

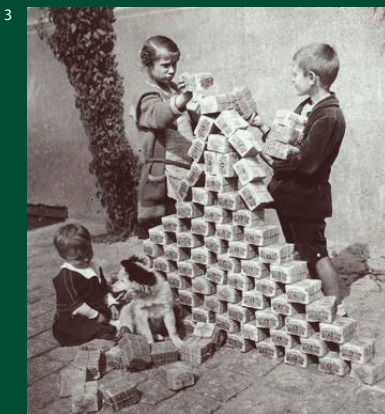
Crisis in Germany

The First World War ends in 1918 with Germany's defeat. The Treaty of Versailles drawn up at the end of the war imposes harsh reparations on Germany. Millions of people lose their jobs and are thrown into desperate poverty. Inflation is out of control: by 1923 the currency is practically worthless. Many Germans feel bitterly resentful. In 1929 the world is plunged into economic crisis, and Germany is especially hard hit. The NSDAP (National Socialist German Workers Party), a small extremist nationalist political party led by Adolf Hitler, blames the Jews for all of Germany's and the world's problems. Hitler also claims to have the solution to the problems of unemployment and poverty.

2 Collecting money for poverty-stricken children in Berlin, 1920.

ภาพร้องใจเงินเพื่อช่วยเหลือเด็กยากจนในเบอร์ลิน ปี พ.ศ. 2463

3 Children playing with a pile of worthless banknotes, 1923.

ธนบัตรซึ่งไร้มูลค่าโดยสิ้นเชิงกลายเป็นของเล่นของเด็กๆ ใน ปี พ.ศ. 2466

4 Hitler on the day of the annual party rally in Nuremberg, 1927. He repeatedly claims that the Jews are to blame for Germany's problems.

ฮิตเลอร์ในการชุมนุมประจำปีของพรรคที่เมืองนูเรมเบิร์ก ปี พ.ศ. 2470 ซึ่งเขายังคงอ้างว่าชาวยิวต้องรับผิดชอบปัญหาที่เกิดขึ้นกับเยอรมนี

วิกฤตการณ์ในเยอรมนี

สงครามโลกครั้งที่ 1 สิ้นสุดลงพร้อมกับความพ่ายแพ้ของเยอรมนีในปี พ.ศ. 2461 สนธิสัญญาแวร์ซายส์ที่ร่างขึ้นหลังจบสงครามบังคับให้เยอรมนีต้องจ่ายชดใช้ค่าปฏิกรรมสงครามอย่างมหาศาล ประชาชนหลายล้านคนต้องตกงาน ทำให้เกิดปัญหาความยากจนและความขาดแคลนอย่างหนัก สถานการณ์ทวีความเลวร้ายยิ่งขึ้นเมื่อเกิดภาวะเงินเฟ้ออย่างรุนแรง ชาวเยอรมันจำนวนมากต่างรู้สึกโกรธแค้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2472 เกิดวิกฤตการณ์ด้านเศรษฐกิจไปทั่วโลก ซึ่งส่งผลกระทบต่อเยอรมนี พรรค NSDAP (National Socialist German Workers Party หรือ พรรคแรงงานสังคมนิยมแห่งชาติเยอรมันหรือที่เรียกสั้นๆ ว่า พรรคนาซี) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองเล็กๆ ที่มีแนวคิดชาตินิยมหัวรุนแรงและมีผู้นำคืออดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ได้กล่าวหาว่าปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเยอรมนีและทั่วโลกในขณะนั้นเป็นความผิดของชาวยิว นอกจากนี้ ฮิตเลอร์ยังเรียกร้องให้มีการแก้ไขปัญหารว้างๆ และความยากจนด้วย

ฮิตเลอร์ได้รับความสนใจมากขึ้นเรื่อยๆ ในปี พ.ศ. 2473 ชาวเยอรมัน 18.3% ลงคะแนนเสียงให้กับพรรคนาซี (NSDAP)

Anne, Margot and their father, 1931.

แอนน์ มาร์กโกด และพ่อ ในปี พ.ศ. 2473

“I lived in Frankfurt until I was four.

Otto Frank

“As early as 1932, groups of Stormtrooper (Brownshirts) came marching by singing: ‘When Jewish blood splatters off the knife’... I immediately discussed it with my wife: ‘How can we leave here?’ “

Otto and Edith are deeply worried about the future. The Nazis are growing in strength and brutality. What is more, the economic crisis means that things are going from bad to worse at the bank where Otto works. Otto and Edith want to get away, and wonder if there is another country where they could start a new life. Margot and Anne know nothing of their parents' worries.

In October 1933, Anne and Margot stayed with their grandmother Holländer in Aachen (Germany), near the Dutch border.

ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2476 แอนน์และมาร์กโกดได้พักอยู่กับคุณยายฮอลันเดอร์ที่เมืองอาเคิน (ประเทศเยอรมนี) ใกล้กับพรมแดนของดัตช์

Anne, July 1933.

แอนน์ กรกฎาคม พ.ศ. 2476

Margot Frank in 1929. She was three years old when her sister Anne was born.

มาร์กโกด แฟรงก์ ในปี พ.ศ. 2472 มีอายุ 3 ขวบตอนที่แอนน์ผู้เป็นน้องสาวเกิด

“ฉันอาศัยอยู่ในแฟรงก์เฟิร์ตจนกระทั่งฉันอายุสี่ขวบ”

ออตโต แฟรงก์

“ต้นปี พ.ศ. 2475 เมื่อกลุ่มทหารหน่วยวายุหรือสตอร์มทรูปเปอร์ (เช็ดน้ำตาล) เริ่มเดินแถวร้องเพลง ‘เมื่อเลือดยิวสาดกระเซ็นจากปลายมีด’...ผมและภรรยา ก็เริ่มปรึกษากันทันทีว่า ‘เราจะไปจากที่นี่ได้อย่างไร’ “

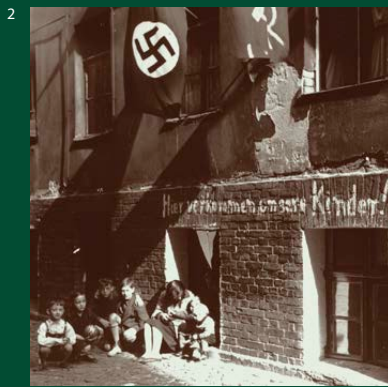
ออตโตและเอดิทส์รู้สึกกังวลต่ออนาคตที่ยังมาไม่ถึงอย่างมาก พวกเขาได้รับการสนับสนุนมากขึ้น รวมทั้งเริ่มทวีความรุนแรงโหดร้ายมากขึ้นด้วย และที่เลวร้ายยิ่งขึ้นก็คือ ธนาคารที่ออตโตทำงานอยู่ก็ได้รับผลกระทบจากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจด้วยเช่นกัน ออตโตและเอดิทส์ต่างต้องการหนีออกจากเยอรมนี แต่ก็ยังไม่รู้ว่าพวกเขาควรจะไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในประเทศใด พวกเขาเก็บความกังวลเหล่านี้ไว้โดยไม่ได้ปรึกษากับบอกให้ลูกสาวทั้งสองคนคือมาร์กโกดและแอนน์รู้

1 'Hitler: Our Last Hope' NSDAP election poster, 1932.

Hitler wins the elections

By 1932, almost 6 million Germans are unemployed. More and more Germans are attracted to radical anti-democratic parties. Both Communists and National Socialists claim to have the one and only solution to all of society's problems. Political differences are often fought out on the streets. The NSDAP exploit this violence to their own advantage, and at the November 1932 elections they become the largest party in parliament, with 33.1% of the vote.

2 A poor neighbourhood in Berlin in 1932. Communists and National Socialists live in the same street. On the wall is written: "Our children are wasting away here".

ย่านที่มีคนจนอาศัยอยู่ในกรุงเบอร์ลินปี พ.ศ. 2475 ที่พักอาศัยของกลุ่มคอมมิวนิสต์และกลุ่มสังคมนิยมแห่งชาติอยู่บนถนนเส้นเดียวกัน มีข้อความเขียนไว้บนกำแพงว่า "พวกเด็กๆ ของเรานี้กำลังอดอยาก"

ฮิตเลอร์ชนะการเลือกตั้ง

ในปี พ.ศ. 2475 มีชาวเยอรมันว่างงานจำนวนกว่า 6 ล้านคน ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงหันมาให้ความสนใจพรรคต่อต้านประชาธิปไตยหัวรุนแรงที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทั้งกลุ่มคอมมิวนิสต์และกลุ่มสังคมนิยมแห่งชาติต่างกล่าวอ้างว่าฝ่ายตนมีวิธีการซึ่งเป็นหนทางเดียวที่จะแก้ไขทุกปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมได้ ความคิดเห็นทางการเมืองที่ขัดแย้งกันก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันตามท้องถนนบ่อยครั้ง พรรค NSDAP ได้ประโยชน์จากความรุนแรงที่เกิดขึ้นนี้ เพราะผลการเลือกตั้งในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2475 พรรคนาซีกลายเป็นพรรคที่ได้รับคะแนนเสียงสูงสุดในสภา โดยได้รับเสียงโหวตถึง 33.1%

3 Hitler is shown ringed by avid admirers in this photo from 1932.

ฮิตเลอร์ถูกห้อมล้อมไปด้วยผู้ชื่นชมในภาพนี้ในปี พ.ศ. 2475

4 The Nazis still have many opponents in 1932. This is an anti-NSDAP demonstration.

ในปี พ.ศ. 2475 ยังมีผู้คัดค้านนาซีอีกมากมาย และในภาพคือการชุมนุมประท้วงต่อต้านพรรค NSDAP

ผู้ว่างงานกำลังยื่นเข้าแถวด้านนอกสำนักงานจัดหางานในเมืองฮันโนเวอร์ บนแผงที่กันปรากฏข้อความ "โหวตให้ฮิตเลอร์"

5 Unemployed people lining up outside the employment office in Hannover. The words on the fence read: 'Vote for Hitler'.

1 While Otto makes preparations for the emigration, Anne and Margot stay with their mother at their grandmother Holländer's house in Aachen (Germany).

“...the world around me collapsed...”

Otto Frank
 “...the world around me collapsed... I had to face the consequences and though this did hurt me deeply I realized that Germany was not the world and I left forever.”

On 30 January 1933 Hitler becomes Chancellor of Germany. The new rulers soon make their true intentions clear. The first anti-Jewish laws are introduced, and the persecution of the Jews in Germany begins in earnest.

For Otto Frank, the time has come to leave Germany. He tries to find work in the Netherlands, where he has business contacts. He succeeds in his search, and the Frank family emigrates to Amsterdam.

2 Adolf Hitler becomes Chancellor on 30 January 1933.

อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีในวันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2476

3 Nazi violence against the Jews is widely reported in the international media, but the Nazis claim this is nothing but Jewish propaganda. On 1 April 1933 they begin a boycott of Jewish lawyers, doctors, shops and department stores.

ความป่าเถื่อนที่นาซีได้กระทำต่อชาวยิวถูกตีแผ่อย่างกว้างขวางจากสื่อต่างชาติ แต่นาซีกลับอ้างว่าไม่มีเหตุการณ์รุนแรงใดๆ เกิดขึ้น เป็นเพียงการสร้างสถานการณ์ของชาวยิวเท่านั้น และในวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2476 พวกนาซีก็ได้เริ่มคว่ำบาตรนักกฎหมายและหมอที่มีเชื้อสายยิว ตลอดจนร้านค้าและห้างสรรพสินค้าต่างๆ ที่เป็นของชาวยิว

4 Anne, Edith and Margot Frank, 10 March 1933. Tietz department store in Frankfurt (Germany) had a Photoweigh photo booth where you could weigh yourself and have your passport photo taken.

แอนน์, เอดิธ และมาร์กิต แฟรงค์ เมื่อวันที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2476 ห้างสรรพสินค้า Tietz ในเมืองแฟรงก์เฟิร์ต (ประเทศเยอรมนี) มีตู้ถ่ายภาพ Photoweigh ที่สามารถชั่งน้ำหนักและถ่ายภาพสำหรับใช้ในหนังสือเดินทางได้

ในระหว่างที่ออกโตกำลังหาเรื่องเพื่อเตรียมย้ายไปอยู่ที่เนเธอร์แลนด์ แอนน์และมาร์กิตได้พักอยู่กับแม่ของพวกเธอที่บ้านของคุณยายในเมืองอาเคิน (ประเทศเยอรมนี)

“...เหมือนทุกอย่างรอบตัวผมพังทลายลงมา”

“...เหมือนทุกอย่างรอบตัวผมพังทลายลงมา...ผมต้องเผชิญกับผลลัพธ์มากมายที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น และแม้ว่ามันจะทำให้ผมเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส แต่ผมก็รู้ได้เลยว่าเยอรมนีไม่ใช่บ้านของผมอีกต่อไป ผมจะต้องจากประเทศนี้ไปตลอดกาล

30 มกราคม พ.ศ. 2476 ฮิตเลอร์ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีของประเทศเยอรมนี และคณะผู้นำประเทศชุดใหม่ก็ได้ได้เผยแพร่ประกาศที่แท้จริงออกมาอย่างชัดเจน เริ่มจากการประกาศใช้กฎหมายต่อต้านชาวยิวเป็นครั้งแรก และเริ่มแผนการสังหารชาวยิวที่อาศัยอยู่ในประเทศเยอรมนี

ออกโต แฟรงค์ คิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องอพยพออกจากประเทศเยอรมนี เขาได้พยายามหางานในประเทศเนเธอร์แลนด์ซึ่งเป็นที่เขารู้จักนักธุรกิจหลายคน และในที่สุดเขาก็ได้งาน และได้ย้ายครอบครัวไปอยู่ที่อัมสเตอร์ดัม

1 An NSDAP torchlight march through Berlin, 1933.

การเดินสวนสนามคบเพลิงของทหารนาซี (NSDAP) ในเมืองเบอร์ลิน พ.ศ. 2476

Dictatorship

The NSDAP does not only terrorise the Jews, but also its political opponents. Communists and Social Democrats in particular are persecuted and confined to concentration camps. Certain types of art, literature and music are banned, and books are burned in the streets. Many writers, artists and scientists flee abroad. Democracy is abolished. Jewish civil servants and teachers are dismissed.

2

On 23 March 1933, Parliament votes to allow Hitler to rule without democratic consent. Only the Social Democrats, those who have not already been arrested or fled, vote against. The Communist Party has already been banned.

วันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2476 รัฐสภาเมือมิได้เปิดเลือกรู้ขึ้นปกครองประเทศโดยไม่มีเจาเป็น คือังได้รับฉันทานุมัติจากฝ่ายอื่นๆ ตามรูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตย ซึ่งในตอนนั้น มีเพียงพรรคสังคมนิยมที่ยังไม่ถูกจับกุมขังหรือถูกขับไล่ออกนอกประเทศเท่านั้นที่คัดค้าน ในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์ถูกตัดสิทธิ์ในการออกเสียงอย่างเด็ดขาด

ระบบเผด็จการ

นาซี (NSDAP) มิได้คุกคามเฉพาะชาวยิวเท่านั้น แต่ยังกระทำการรุนแรงต่อฝ่ายที่ต่อต้านรัฐบาลด้วย สมาชิกของพรรคคอมมิวนิสต์และสังคมนิยมถูกสังหารและคุมขังในค่ายกักกันหลายแห่ง มีการประกาศห้ามแสดงศิลปะ วรรณคดี และดนตรีทุกประเภท หนังสือต่างๆ ถูกนำมาเผาพร้อมกับบรรณกนหลายสาย นักเขียนจิตรกร รวมทั้งนักวิทยาศาสตร์ต่างพากันหนีออกนอกประเทศ ระบบประชาธิปไตยถูกล้มล้าง ข้าราชการและครูชาวยิวถูกปลดออกจากตำแหน่ง

3

A public book-burning in May 1933. The authors, many of them Jewish, are branded 'un-German'.

ภาพเหตุการณ์การเผาหนังสือที่เกิดขึ้นในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2476 ผู้เขียนหนังสือเหล่านั้นซึ่งส่วนใหญ่มีเชื้อสายยิวถูกตราหน้าว่าไม่ไช้คนเยอรมัน

4

'Führer, we follow you! Everyone says Yes!' In mid-1933 all political parties are banned. The only party permitted is the NSDAP.

'ท่านผู้นำจงบัญชาการ เราจะทำตามท่าน ทุกคนและโกนว่า 'เราจะทำตามท่าน!' กลางปี พ.ศ. 2476 พรรคการเมืองทุกพรรคถูกตัดสิทธิ์ทางการเมือง ยกเว้นพรรคนาซี (NSDAP)

ผู้ต่อต้านรัฐบาลถูกจับและคุมขังรวมกันในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2476

5

Political opponents are rounded up, March 1933.

Anne at school, 1935.

แอนน์ที่โรงเรียน พ.ศ. 2478

“To Holland”

Anne Frank
 “Because we’re Jewish, my father emigrated to Holland in 1933, when he became the Managing Director of the Dutch Opekta Company, which manufactures products used in making jam.”

Otto Frank begins to build up his business selling ‘Opekta’, a gelling agent for jam. The Frank family move into a house on the Merwedeplein square, part of a new housing development in Amsterdam. More and more refugees from Germany come to live in the neighbourhood. Anne and Margot go to a local school and quickly learn Dutch.

Otto Frank and his secretary Miep Gies, who began working for him in 1933.

ออตโต แฟรงค์และ มีพ กีส เลขาฯ ที่เข้ามาทำงานให้กับออตโตในปี พ.ศ. 2476

“ย้ายไปเนเธอร์แลนด์”

แอนน์ แฟรงค์
 “เพราะพวกเราเป็นชาวยิว พ่อจึงต้องพาพวกเราย้ายไปอยู่ที่เนเธอร์แลนด์ในปี พ.ศ. 2476 ตอนนั้น พ่อทำงานเป็นกรรมการผู้จัดการของบริษัทดัตช์โอเพคตา (Dutch Opekta) บริษัทผลิตผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในการทำแยม”

ออตโต แฟรงค์ เริ่มทำธุรกิจขายสารโอเพคตา “Opekta” ซึ่งเป็นเจลที่ใช้สำหรับผลิตแยม ครอบครัวแฟรงค์ย้ายไปอยู่ที่อพาร์ทเมนท์แห่งหนึ่งแถวจัตุรัสเมอร์เวด (Merwedeplein) ซึ่งเป็นย่านบ้านจัดสรรแห่งใหม่ของกรุงอัมสเตอร์ดัม และบริเวณจัตุรัสแห่งนี้ก็ได้กลายเป็นที่อยู่อาศัยของผู้ลี้ภัยจากประเทศเยอรมนีคนแล้วคนเล่า แอนน์และมาร์ก็อดได้เข้าเรียนในโรงเรียนประจำท้องถิ่นแห่งหนึ่งและพูดภาษาดัตช์ได้อย่างรวดเร็ว

Anne with her friends Eva Goldberg (on the left) and Sanne Ledermann (in the middle) at the Merwedeplein (Amsterdam), 1936.

แอนน์กับเพื่อนๆ ของเธอ ฮีวา โกลด์เบิร์ก (ซ้าย) และแซนน์ เลเดอร์มานน์ (กลาง) ที่จัตุรัสเมอร์เวด (อัมสเตอร์ดัม) ปี พ.ศ. 2479

Margot and Anne with their friends Ellen Weinberger (second from the left) and Gabrielle Kahn (on the right). The photo was taken at the home of the Kahn family in Amsterdam, 1934.

มาร์ก็อตกับแอนน์และเพื่อนๆ เอลเลน ไวน์เบอร์เกอร์ (ที่สองจากซ้าย) และกาเบรียล คานน์ (ขวา) รูปนี้ถ่ายที่บ้านของครอบครัวคานน์ในอัมสเตอร์ดัม ปี พ.ศ. 2477

1 Rigidly organized mass rallies make a big impression.

การเดินขบวนของกำลังพลที่มีระเบียบและเข้มแข็งสร้างความประทับใจอย่างมาก

The Nazification of Germany

In Germany, 'law and order' have returned, and the economy is on the upturn. The nazis take control of the upbringing and education of young people, with the aim of turning them into 'good Nazis'. The media (radio, newspapers and film) only reflect Nazi ideology. There is great enthusiasm for Hitler and his party. There are some opponents too, but most of them remain silent for fear of violence and imprisonment. A variety of anti-Jewish measures are introduced. There is little resistance.

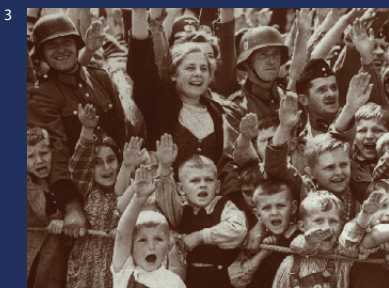

2 The unemployed are put to work on the construction of highways, government buildings and civil projects. Hitler also begins to build up a weapons industry and a large army. Unemployment falls dramatically.

ผู้ว่างงานถูกเกณฑ์มาสร้างทางด่วน อาคารรัฐบาลและโครงการงานโยธาต่างๆ นอกจากนี้ ฮิตเลอร์ยังได้สร้างโรงงานผลิตอาวุธและกองทัพที่มีจำนวนพลเป็นจำนวนมาก เกิดภาวะการว่างงานอย่างหนัก

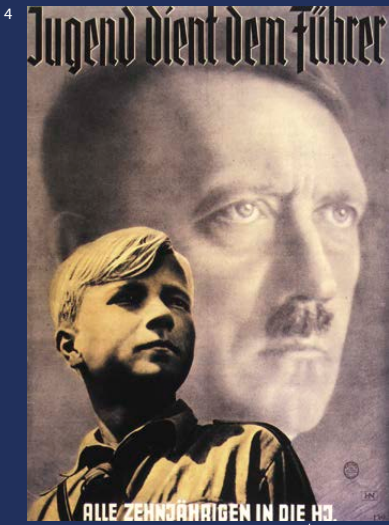
การพลิกโฉมเป็นนาซีในประเทศเยอรมนี

'กฎหมายและคำสั่ง' ในประเทศเยอรมนีถูกนำกลับมาใช้อีกครั้งและสภาพเศรษฐกิจก็เป็นที่น่าพอใจขึ้น นาซีได้เข้ามาควบคุมการอบรมสั่งสอนและการศึกษาของเยาวชน โดยมีเป้าหมายเพื่อหล่อหลอมเยาวชนเหล่านี้ให้กลายเป็น 'นาซีที่ดี' สื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ หนังสือพิมพ์ และภาพยนตร์ ต่างนำเสนอข่าวที่เกี่ยวข้องกับอุดมการณ์ของนาซีไม่เว้นแต่ละวัน ฮิตเลอร์และพรรคนาซีได้รับการศรัทธาอย่างแรงกล้า และแม้ว่าจะมีกลุ่มที่คัดค้านฮิตเลอร์และพวกพ้อง แต่คนส่วนใหญ่ในกลุ่มนั้นก็ไม่ได้กล้าออกมาดำเนินการใดๆ เนื่องจากเกรงกลัวอิทธิพลของพรรคนาซีและการถูกจองจำในคุก มาตราการต่างๆ เกี่ยวกับการต่อต้านชาวยิวถูกนำมาใช้ โดยแทบไม่ได้รับเสียงคัดค้านเลย

3 Young and old alike are full of enthusiasm for the Nazis.

ประชาชนทั้งเด็กและผู้ใหญ่ต่างมีความศรัทธาอย่างแรงกล้าต่อนาซี

4 'Youth Serves the Führer' All ten-year-olds in the Hitler Youth

'เยาวชนพร้อมที่จะรับใช้ท่านผู้ผู้นำ' เด็กสิบขวบทุกคนจะมาเป็นเยาวชนฮิตเลอร์'

พวคนาซีต้องการเข้าควบคุมการอบรมสั่งสอนเยาวชนทั้งหมดโดยสิ้นเชิง เด็กผู้ชายต้องเข้าทำงานในกองทัพ ในขณะที่เด็กผู้หญิงได้รับการสั่งสอนให้เตรียมตัวเป็นแม่บ้านและหาหน่วใหม่ในอนาคต

5 The Nazis want complete control of young people's upbringing. Boys' activities take on a military flavour, while girls are prepared for their roles as housewives and mothers.

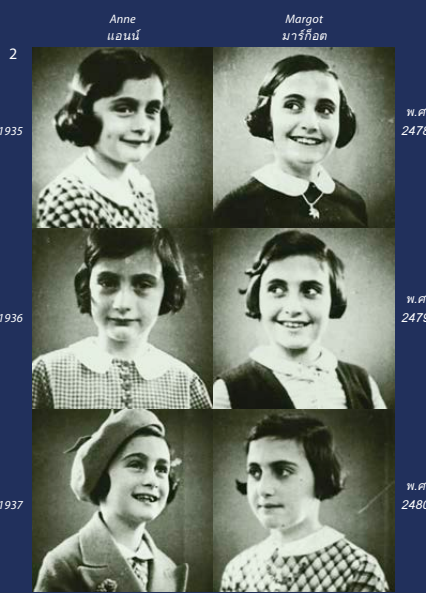
Anne with her friends in a sandpit, 1937. Hannah is on the left, Sanne on the right.

“There goes Anne, Hanne and Sanne”

Anne Frank

“Hanneli and Sanne used to be my two best friends. People who saw us together used to say, ‘There goes Anne, Hanne and Sanne.’”

Hannah Goslar and Sanne Lederman are both Jewish, and both of them come from Berlin. The stream of refugees keeps growing, and more and more people who have fled Germany come to live in Anne's neighbourhood. Around half of the children in Anne's class are Jewish.

Anne at a summer camp for city children in Laren near Amsterdam in 1937.

แอนน์ที่ค่ายฤดูร้อนสำหรับเด็กเมืองหลวงที่กรุงลาเร็น ใกล้อัมสเตอร์ดัม ในปี พ.ศ. 2480

There are many Jewish children in Anne's class, most of them from Germany.

นักเรียนที่เรียนชั้นเดียวกับแอนน์ส่วนใหญ่เป็นชาวยิวและอพยพมาจากประเทศเยอรมนี

แอนน์และเพื่อนๆ ของเธอที่บ่อทรายในปี พ.ศ. 2480 ด้านซ้ายคือฮันนาห์ และด้านขวาคือแซนน์

“นั่นไง แอนน์ ฮันนาห์ และแซนน์”

แอนน์ แฟรงค์

“ฮันนาห์และแซนน์เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน คนที่เคยเห็นพวกเรายู่ด้วยกันมักพูดว่า 'นั่นไง แอนน์ ฮันนาห์และแซนน์’”

ฮันนาห์ โกสลาห์ และแซนน์ เลเดอร์มัน เป็นชาวยิวที่อพยพมาจากเมืองเบอร์ลินทั้งคู่ นับวันจำนวนผู้ลี้ภัยก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ผู้ลี้ภัยที่หลบหนีมาจากประเทศเยอรมนีทั้งหลายต่างพากันมาอยู่ในย่านที่แอนน์และครอบครัวอยู่ นักเรียนชั้นเดียวกับแอนน์ประมาณครึ่งหนึ่งเป็นชาวยิว

1 The Nazis believe that people can be divided into 'races', and that their own 'Aryan race' is superior. Here, a child is being examined for 'racial traits'.

Race Laws

In 1935, 'race laws' are introduced. Only Germans with so-called 'German blood' can be full citizens from now on. All others have fewer rights. Hitler's ideal is a 'racially pure' German people. According to him, the German 'Aryan race' is superior to all others. The Nazis see the Jews not only as inferior, but also as dangerous. They harbour the delusion that 'the Jews' are engaged in a worldwide conspiracy to destroy the so-called 'Aryan race'. Jewish people face mounting restrictions, and all to one purpose: to isolate the Jews from the non-Jewish population.

Schoolchildren are given lessons in 'Racial Studies'.

เด็กนักเรียนกำลังเรียนวิชา 'การศึกษาเกี่ยวกับชาติพันธุ์'

พวกนาซีมีความเชื่อว่าควรแบ่งแยกคนตาม 'เผ่าพันธุ์' และเชื่อว่า 'เชื้อสายอารยัน' ของตนอยู่เหนือเผ่าพันธุ์อื่นทั้งหมด ในภาพนี้ เด็กนักเรียนกำลังดูตรวจร่างกายเพื่อหา 'ลักษณะพิเศษตามเผ่าพันธุ์'

กฎหมายแบ่งแยกเผ่าพันธุ์

ใน พ.ศ. 2478 ได้มีการนำ 'กฎหมายแบ่งแยกเผ่าพันธุ์' มาใช้เป็นครั้งแรก นับจากนั้นมีเพียงชาวเยอรมัน 'สายเลือดเยอรมัน' เท่านั้นที่มีสิทธิเป็นพลเมืองอย่างสมบูรณ์ ในขณะที่คนเผ่าพันธุ์อื่นแทบจะ 'ไม่ได้รับสิทธิอะไรเลย' พลเมืองในอุดมคติของฮิตเลอร์ก็คือชาวเยอรมัน 'สายเลือดบริสุทธิ์' ซึ่งในความคิดของเขาแล้ว ชาวเยอรมัน 'สายเลือดอารยัน' คือเผ่าพันธุ์ที่อยู่เหนือเผ่าพันธุ์อื่นทั้งหมด ชาวอิวในสายตาของนาซีไม่ใช่เป็นเพียงเผ่าพันธุ์ที่ด้อยกว่า แต่ยังเป็นพวกอันตรายด้วยในใจของพวกนาซีมีความเชื่อผิดๆ ที่ว่า 'ชาวอิว' เกี่ยวข้องกับการวางแผนลับเพื่อทำลายล้าง 'เชื้อสายอารยัน' ร่วมกับประเทศต่างๆ ทั่วโลก ชาวอิวจึงต้องเผชิญกับการถูกกดขี่ข่มเหง และทั้งหมดที่เกิดขึ้นมีจุดประสงค์เพียงข้อเดียวคือ แบ่งแยกชาวอิวออกจากพลเมืองที่ไม่ใช่ชาวอิว

Hitler issues an order to kill disabled people in order to prevent the 'weakening of the race'. Some 80,000 disabled people, this girl among them, are murdered.

ฮิตเลอร์ออกคำสั่งให้สังหารกลุ่มคนพิการเพื่อป้องกัน 'ความอ่อนแอในเผ่าพันธุ์' คนพิการจำนวน 80,000 คน รวมทั้งเด็กผู้หญิงในภาพนี้ ถูกฆาตกรรม

The Nazis also consider black people 'inferior'. There are around 20,000 black people living in Germany in the 1930's. In 1937, 385 black children are secretly sterilised.

นาซียังมีความเห็นว่าคนผิวสีคือชาติพันธุ์ 'ที่ด้อยกว่า' ในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1930 มีชาวผิวสีประมาณ 20,000 คนอาศัยอยู่ในประเทศเยอรมนี และใน พ.ศ. 2480 เด็กผิวสี 385 คน ถูกกลบหามัน

เด็กชาวโรมา ('Gypsy') จำนวน 39 คน ถูกนำไปยังคลินิค 'เซนต์โจเซฟส์ เกอร์' ในเมืองมิฟฟิงเกิน ประเทศเยอรมนีเพื่อสิ่งที่เรียกว่า 'การศึกษาเกี่ยวกับชาติพันธุ์' ใน พ.ศ. 2487 เด็กเหล่านี้ถูกส่งไปที่เมืองเลาซิช ซึ่งเด็กส่วนใหญ่ถูกฆ่าตายด้วยการรมแก๊ส เด็กที่เหลือถูกบังคับให้เข้ารับการทดลองทางการแพทย์สุดท้ายมีเพียงสี่คนเท่านั้นที่รอดชีวิต

5 Thirty-nine Roma ('Gypsy') children are brought to the 'St. Josefspflege' clinic in the German town of Muffingen for so-called 'racial studies'. In 1944 the children are sent to Auschwitz, where most of them are killed in the gas chambers, while others are forced to undergo medical experiments. Only four survive.

1 Anne (second from the left) in the Vondelpark in Amsterdam, in the winter of 1940/1941. Figure-skating was her great passion. This is the only photo of Anne skating that has survived.

“Our lives were not without anxiety...”

Anne Frank

“Our lives were not without anxiety, since our relatives in Germany were suffering under Hitler’s anti-Jewish laws. After the pogroms in 1938 my two uncles (my mother’s brothers) fled Germany, finding safe refuge in North America. My elderly grandmother came to live with us. She was seventy-three years old at the time.”

Otto and Edith Frank get to know other German refugees. They meet Hermann and Auguste van Pels and their son Peter, and Fritz Pfeffer, all of whom will later go into hiding with them. The Van Pels family fled from Osnabrück in 1937, and Hermann van Pels became a partner in Otto Frank’s business. Like Anne’s uncles, Fritz Pfeffer left Germany following ‘Kristallnacht’.

2 Anne’s Grandmother Holländer leaves for Amsterdam in March 1939 and comes to live with the Frank family. She dies in 1942.

คุณยาย ฮอลแลนด์ของแอนน์เดินทางมายังกรุงอัมสเตอร์ดัมในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2482 และย้ายมาอยู่กับครอบครัวแฟรงค์ เธอเสียชีวิตลงใน พ.ศ. 2485

3 Peter van Pels (centre) with friends at the Jewish Boy Scouts in Osnabrück, Germany, in 1936.

ปีเตอร์ ฟาน เพลส (คนกลาง) กับเพื่อนๆ ที่ค่ายลูกเสือชาวยิวในเมืองออสนาบรุค ประเทศเยอรมนี พ.ศ. 2479

4 Fritz Pfeffer with his non-Jewish fiancée Charlotte Kaletta. In Germany, marriages between Jews and non-Jews have been illegal since 1935. They cannot marry in the Netherlands either, because it respects German law.

ฟริทซ์ เฟฟเฟอร์ กับคู่หมั้นที่ไม่ใช่ชาวยิว ชาร์ลอตต์ คาลีเทกา ในประเทศเยอรมนี การแต่งงานระหว่างชาวยิวกับคู่ที่ไม่ได้เป็นชาวยิวถือว่าการกระทำที่ผิดกฎหมายตั้งแต่ พ.ศ. 2478 และพวกเขาไม่สามารถแต่งงานในประเทศเนเธอร์แลนด์ได้เช่นกัน เนื่องจากมีการบังคับใช้กฎหมายเยอรมันที่นี่

แอนน์ (ที่สองจากซ้าย) ที่วอนเดลปาร์ก ในอัมสเตอร์ดัม ช่วงฤดูหนาวของปี พ.ศ. 2483/2484 สเก็ทลีลาคือความฝันอันยิ่งใหญ่ของแอนน์ และนี่เป็นรูปถ่ายของแอนน์ขณะเล่นสเก็ทที่เหลืออยู่เพียงรูปเดียว

“ชีวิตของพวกเราไม่เคยหลุดพ้นจากความวิตกกังวล...”

แอนน์ แฟรงค์

“ชีวิตของพวกเราไม่เคยหลุดพ้นจากความวิตกกังวล นับตั้งแต่วันที่ได้รู้ข่าวว่าญาติๆ ของเราในประเทศเยอรมนีทนทุกข์ทรมานกับกฎหมายต่อต้านชาวยิวของฮิตเลอร์ หลังจากการสังหารหมู่ใน พ.ศ. 2481 ลุงทั้งสองของฉัน (พี่ชายของแม่) หนีออกจากประเทศเยอรมนีไปอยู่ในค่ายผู้อพยพที่ปลอดภัยในอเมริกาเหนือ คุณยายได้ย้ายมาอยู่กับเราซึ่งในขณะนั้นท่านมีอายุ 73 ปี”

ออตโตและเอดิธ แฟรงค์ ได้รู้จักกับผู้อพยพจากเยอรมนีคนอื่น พวกเขาพบกับเทอร์มานน์และออกุสต์ ฟาน เพลส พร้อมปีเตอร์ ลูกชายของเขา รวมทั้งฟริทซ์ เฟฟเฟอร์ ซึ่งในเวลาต่อมา ทั้งหมดได้ซ่อนตัวอยู่รวมกัน ครอบครัวฟาน เพลสหนีออกจากเมืองออสนาบรุคใน พ.ศ. 2480 และฮอร์มานน์ ฟาน เพลส ก็ได้กลายมาเป็นหุ้นส่วนในธุรกิจของออตโต แฟรงค์ ส่วนฟริทซ์ เฟฟเฟอร์ หนีออกจากประเทศเยอรมนีหลังจากเกิด ‘การสังหารหมู่’ เช่นเดียวกับลุงของแอนน์

1 Jewish refugees on board the 'St. Louis' in the harbour at Antwerp, Belgium, 17 June 1939.

ผู้อพยพชาวยิวระหว่างอยู่บนเรือ 'เซ็นต์หลุยส์' ที่ท่าเรือในเมืองแอนท์เวิร์ป ประเทศเบลเยียม 17 มิถุนายน พ.ศ. 2482

The persecution of the Jews begins

On the night of 9-10 November 1938 (the so-called 'Kristallnacht', or Night of Broken Glass) the Nazis organise a series of attacks against the Jews. In this one night of violence 177 synagogues are destroyed, 7500 shops wrecked and 236 Jews murdered. Around 30,000 are arrested and sent to concentration camps. Only now does the true scale of the danger they are in become apparent, and many Jews decide to flee Germany, but more and more countries are closing their borders to refugees.

ปฏิบัติการแรกในการกวาดล้างชาวยิว

ในช่วงคืนวันที่ 9 - 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2481 (รู้จักกันในชื่อว่า 'คริสเตลนาคท์' หรือคืนกระจกแตก) พวกนาซีได้ดำเนินแผนการโจมตีชาวยิวอย่างต่อเนื่อง โดยในคืนนั้นโหดร้ายเพียงคืนเดียว มีโบสถ์ชาวยิว ถูกทำลาย 177 แห่ง ร้านค้าถูกบุกทำลายข้าวของ 7,500 แห่ง และมีชาวยิว 236 คนถูกฆ่าตาย ชาวยิว อีกประมาณ 30,000 คนถูกจับกุมและส่งไปที่ค่ายกักกัน นับเป็นช่วงเวลาแรกที่ชาวยิวได้ตระหนักถึงระดับอันตรายที่แท้จริงที่ตนกำลังเผชิญ และมีชาวยิว จำนวนมากพยายามหลบหนีออกจากประเทศเยอรมนี แต่หาว่าประเทศใกล้เคียงเกือบทั้งหมดกลับปิดพรมแดน ไม่ยอมรับผู้อพยพ

2 Passers-by at a vandalised shop on the Potsdamer Strasse in Berlin on the morning of 10 November 1938. The term 'Kristallnacht' refers to the broken glass that litters the streets. ผู้คนเดินผ่านจากปรักหักพังของร้านค้าบนถนนพ็อซดัมเมอร์เมอริในกรุงเบอร์ลิน ของเช้าวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2481 ชื่อเรียก 'คริสเตลนาคท์' นี้มาจากการที่มีเศษกระจกแตกกระจายเต็มถนน

3 Jews in Oldenburg, Germany, under arrest after 'Kristallnacht'. ชาวยิวในเมืองโอลเดนเบิร์ก ประเทศเยอรมนี ถูกจับกุมหลังจากคืน 'คริสเตลนาคท์'

4 Jewish refugee children arriving in Britain, December 1938. Children are sometimes still admitted to the country. Most of them will never see their parents again. เด็กๆ ผู้อพยพชาวยิวมาจากประเทศอังกฤษในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2481 ในบางครั้งเด็กจะได้รับโอกาสในการรับเข้าประเทศ แต่ส่วนใหญ่จะไม่มีโอกาสได้พบหน้าพ่อแม่ของตนอีกเลย

โบสถ์ชาวยิวในเมืองแฟรงค์เฟิร์ตถูกวางเพลิงในช่วงคืน 'คริสเตลนาคท์' วันที่ 9 - 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2481

5 A Frankfurt synagogue in flames during 'Kristallnacht', 9-10 November 1938.

1 In September 1939 the Second World War breaks out.

War!

On 1 September 1939 the German army invades Poland. Large areas are cleared by the army to make way for settlement by German colonists. Many prominent Poles are killed. Little news of the atrocities being carried out in Poland filters through to Western Europe. In May 1940 the Netherlands, Belgium and France are also invaded by the German army. The Nazis see the non-Jewish people of these countries, in contrast to the Poles, as members of the same 'race', and do not commit atrocities on the scale of those in Poland. The registration of Jews begins in the first year of the occupation of the Netherlands.

2 Behind the front line in Poland the campaign of terror against the Jews begins immediately. Jews are publicly humiliated and beaten up in the streets. The occupying forces carry out pogroms in which thousands of Jews are killed.

เบื้องหลังแนวหน้าการรบในโปแลนด์ แขนงรณรงค์ต่อต้านชาวยิวที่โหดร้ายทารุณได้เริ่มขึ้นทันที ชาวยิวถูกนำตัวมาประจานต่อหน้าสาธารณชนและถูกทุบตีกลางถนน กองกำลังทหารที่เข้ายึดครองได้จับกุมตามแผนการซึ่งเป็นเหตุให้ชาวยิวนับพันคนถูกฆ่า

3 The arrival of the German army in Amsterdam, near Otto Frank's business, 16 May 1940.

การเข้ามาของกองทัพเยอรมันในกรุงอัมสเตอร์ดัม บริเวณใกล้กับบริษัทของออตโต แฟรงก์ วันที่ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2483

4 At first the Nazis attempt to win over the Dutch people to their ideas, but with little success. Only a small proportion of the population collaborate with the occupiers.

ในตอนแรก พวกนาซีพยายามที่จะเปลี่ยนความคิดให้ชาวดัตช์หันมาเข้าข้างตน แต่ปรากฏว่าไม่ประสบความสำเร็จ มีประชากรเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เข้าร่วมกับผู้ยึดครอง

ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2482 สงครามโลกครั้งที่สองปะทุขึ้น

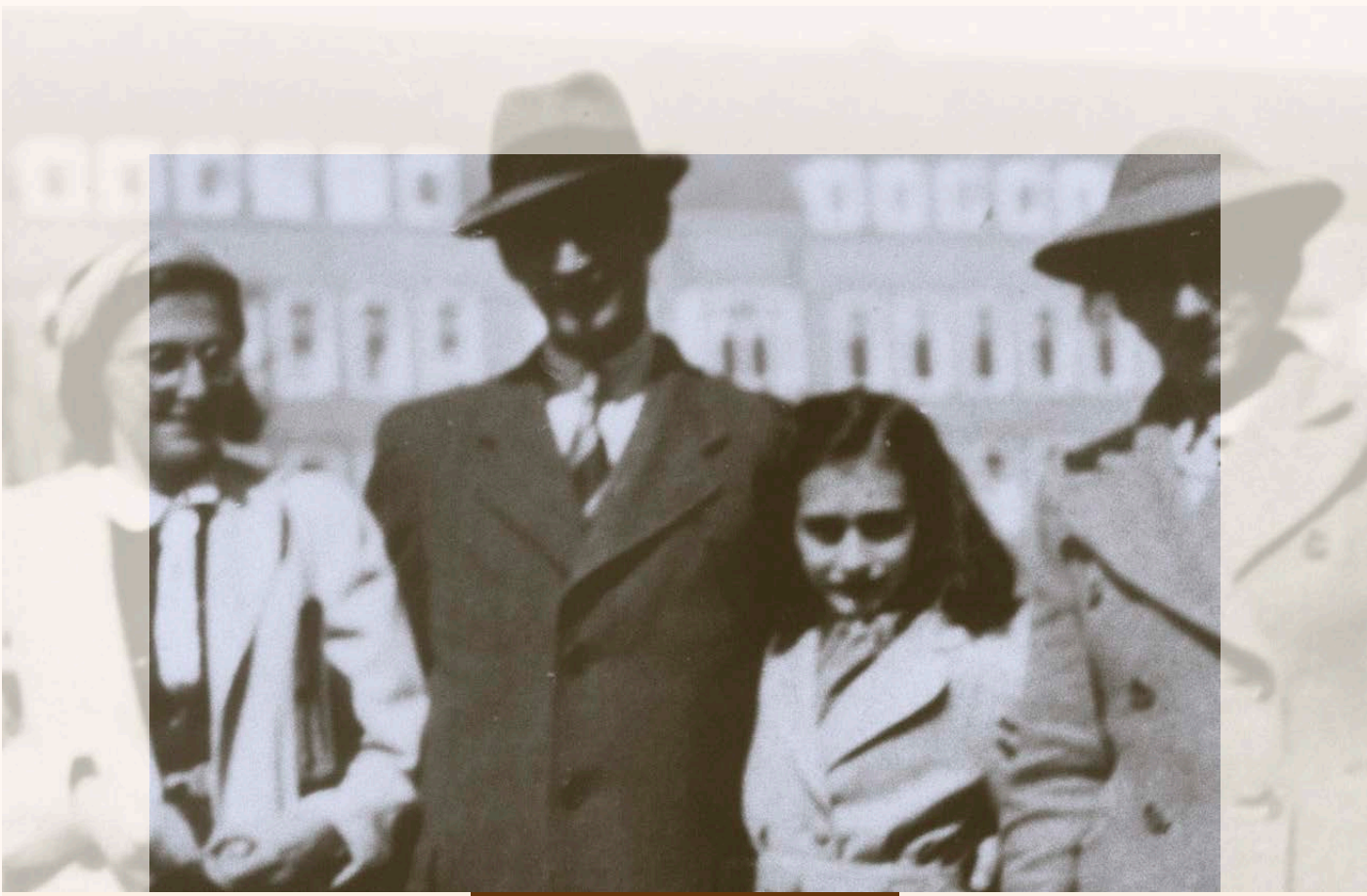
สงคราม !

ในวันที่ 1 กันยายน พ.ศ.2482 กองทัพอเยอรมันบุกเข้ายึดประเทศโปแลนด์ กองกำลังทหารได้กวาดล้างผู้คนและจัดเตรียมพื้นที่บริเวณกว้างไว้เป็นที่ตั้งถิ่นฐานของชาวยุโรปที่จะอพยพเข้ามา ทำให้ชาวโปแลนด์ที่อยู่ดั้งเดิมถูกฆ่าตายจำนวนมาก แต่ข่าวเกี่ยวกับความโหดร้ายที่เกิดขึ้นในโปแลนด์กลับแพร่ไปถึงยุโรปตะวันตกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2483 ประเทศเนเธอร์แลนด์ เบลเยียม และฝรั่งเศสถูกกองทัพเยอรมันบุกเช่นกัน แต่พวกเขาเชื่อมั่นว่าคนที่ไม่ใช่ชาวยิวในประเทศเหล่านี้ต่างกับชาวโปแลนด์ โดยยอมรับว่าพวกเขาเป็นสมาชิกของ 'เผ่าพันธุ์' เดียวกันและไม่ได้ใช้ความรุนแรงเท่ากับที่เกิดขึ้นในโปแลนด์ การขึ้นทะเบียนชาวยิวเริ่มขึ้นในปีแรกของการเข้ายึดครองประเทศเนเธอร์แลนด์

กรุงวอร์ซอ วันที่ 14 กันยายน พ.ศ. 2482 เด็กๆ ชาวโปแลนด์กำลังมองขึ้นไปบนฟ้าอย่างวิตกกังวลขณะที่เครื่องบินเยอรมันกำลังโจมตีในเมือง

The Frank family on the Merwedeplein square in Amsterdam.

ครอบครัวแฟรงค์ ณ จัตุรัสเมอร์เวเด กรุงฮัมสเตอร์ดัม

“...the trouble started for the Jews.”

Anne Frank

“After May 1940 the good times were few and far between: first there was the war, then the capitulation and then the arrival of the Germans, which is when the trouble started for the Jews.”

The Second World War breaks out a few months after Anne's tenth birthday. Otto and Edith hope that the Netherlands will stay out of the war, but on 10 May 1940 the German army invades. The Nazis quickly begin the process of identifying who is Jewish and who is not. After a year, the names and addresses of the majority of Jews in the Netherlands are known to the occupiers.

Anne (third from the right), her father (third from the left) and other guests at the wedding of Jan Gies and Miep Santrouschitz in Amsterdam on 16 July 1941.

แอนน์ (ที่สามจากขวา) กับพ่อ (ที่สามจากซ้าย) และแขกคนอื่นๆ ในงานแต่งงานของเจน กีส และมiep แซนทรอสชิตซ์ ในฮัมสเตอร์ดัม เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม พ.ศ. 2484

A 1940 school photo of Anne, her teacher and two classmates. From left to right: Martha van den Berg, teacher Margaretha Godron, Anne and Relu Salomon.

รูปภาพโรงเรียนของแอนน์ ครูและเพื่อนร่วมชั้นอีกสองคนเมื่อปี พ.ศ. 2483 จากซ้ายไปขวา: มาร์ธา แวนเดนเบิร์ก, คุณครูมาร์กาเรธา กอดรอน, แอนน์ และเรลา ซาลอมอน

Dutch Nazis marching through the Jewish quarter of Amsterdam. They often provoke violence with the Jews.

ทหารนาซีชาวฮอลันดาเดินแถวผ่านเขตชุมชนชาวยิวในกรุงฮัมสเตอร์ดัม พวกเขา มักปลุกปั่นให้ใช้ความรุนแรงกับชาวยิว

“...ความเจ็บปวดสำหรับชาวยิวได้เริ่มขึ้น”

แอนน์ แฟรงค์

“หลังจากเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2483 ช่วงเวลาแห่งความสุขมีแต่จะลดน้อยลงและห่างออกไปเรื่อยๆ เริ่มจากการเกิดสงครามตามมาด้วยความพ่ายแพ้ และลงเอยด้วยการเข้ามายึดครองของกองทัพเยอรมัน ช่วงเวลานั้นเองที่ความเจ็บปวดสำหรับชาวยิวได้เริ่มขึ้น”

สงครามโลกครั้งที่สองปะทุขึ้นในอีกสองสามเดือนหลังจากวันเกิดครบปีของแอนน์ ออกโตและเลดีท ภวานาให้ประเทศเนเธอร์แลนด์ไม่เข้าร่วมสงคราม แต่แล้วในวันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2483 กองทัพเยอรมันก็บุกมาถึง พวกนาซีเริ่มกระบวนการคัดแยกชาวยิวจากคนที่ไม่ใช่ชาวยิวในพื้นที่ ภายในเวลาหนึ่งปี ผู้ยึดครองก็มีบัญชีรายชื่อและที่อยู่ของชาวยิวส่วนใหญ่ในประเทศเนเธอร์แลนด์อยู่ในมือ

1 In Germany and in most of the occupied territories Jews are forced to wear a yellow star.

Isolation

Once the names and addresses of the Jews are known, their isolation can begin. The Nazis introduce a fast-growing array of anti-Jewish measures, with the effect that many non-Jews no longer dare to associate with Jews, or vice versa.

2 The first major open conflict between the occupying forces and the Dutch people comes in February 1941, after 427 Jewish men are rounded up and deported to the Mauthausen concentration camp. The people of Amsterdam and the surrounding area go on strike in protest against the persecution of the Jews, but the strike is violently broken up after two days.

ความขัดแย้งครั้งใหญ่อย่างเปิดเผยเป็นครั้งแรกระหว่างกองทัพที่เข้ายึดครองพื้นที่กับชาวดัตช์เกิดขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ปี พ.ศ. 2484 หลังจากที่ยิวชาวยิว 427 คนถูกกวาดต้อนและถูกขับไล่ออกไปยังค่ายกักกันมาธาเฮน (Mauthausen) ประชาชนของเมืองอัมสเตอร์ดัมและบริเวณโดยรอบก่อการประท้วงขึ้นเพื่อต่อต้านการสังหารชาวยิว แต่การประท้วงได้ก่อให้เกิดความรำคาญลุกลามไปอย่างรวดเร็วหลังจากผ่านไปสองวัน

ในเยอรมนีและในเขตพื้นที่ครอบครองของเยอรมนีส่วนใหญ่ ชาวยิวจะถูกบังคับให้ติดสัญลักษณ์รูปดาวสีเหลือง

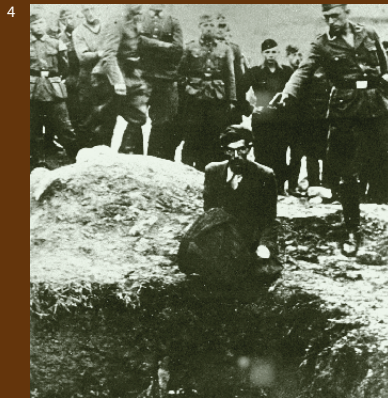
การจับแยก

พื้นที่ที่มีการทราบชื่อและที่อยู่ของชาวยิว พวกเขาจะถูกจับแยกออกไปทันที พวกเขาจะถูกนำมาตรการต่างๆ ทั้งหลายที่ต่อต้านชาวยิวซึ่งจะให้ผลเป็นวงกว้างอย่างรวดเร็วมาใช้ ส่งผลให้ผู้คนที่ไม่ใช่ชาวยิวจำนวนมากไม่กล้าที่จะเกี่ยวข้องกับชาวยิวอีกต่อไป และชาวยิวเองก็เช่นเดียวกัน

3 By order of the occupiers, signs appear with the message 'Jews Not Allowed' or 'Jews Not Welcome Here'.

ป้ายร้านค้าแสดงข้อความ 'ไม่อนุญาตให้ชาวยิวเข้า' หรือ 'ที่นี่ไม่ต้อนรับชาวยิว' ตามคำสั่งของกองกำลังผู้เข้ายึดครองพื้นที่

4 In Eastern Europe special army units, 'Einsatzgruppen', have the task of killing as many Jews, Gypsies, and partisans as possible. In just one year an estimated one million men, women and children are murdered.

ในหน่วยกองทัพอหารแห่งยุโรปตะวันออก 'Einsatzgruppen' มีหน้าที่ในการสังหารชาวยิว 'พวกยิวซี' และพวกแนวร่วมเคลื่อนไหวเพื่อชาวยิวให้ได้มากที่สุด ในระยะเวลาเพียงหนึ่งปี มีชายหญิงและเด็กถูกสังหารไปแล้วประมาณหนึ่งล้านคน

ตั้งแต่วันที่ 3 พฤษภาคม ปี พ.ศ. 2485 เด็ก ชาวยิวทั้งหมดในเนเธอร์แลนด์ที่มีอายุเกินหกปีขึ้นไปจะต้องติดสัญลักษณ์รูปดาวสีเหลือง

5 In the Netherlands, from 3 May 1942, all Jewish children over six years old have to wear a yellow star.

Anne at the Montessori school in Amsterdam, 1941.

แอนน์ที่โรงเรียนมอนเตสซอรี (Montessori) ในอัมสเตอร์ดัม ปี พ.ศ. 2484

“...a series of anti-Jewish decrees...”

Anne Frank

“Our freedom was severely restricted by a series of anti-Jewish decrees: Jews were required to wear a yellow star; Jews were required to turn in their bicycles; Jews were forbidden to use trams; Jews were forbidden to ride in cars, even their own; Jews were required to do their shopping between 3.00 and 5.00 p.m.; Jews were required to frequent only Jewish-owned barbershops and beauty salons; Jews were forbidden to be out on the streets between 8.00 p.m. and 6.00 a.m.”

Jewish children now have to go to separate Jewish schools, in Anne and Margot's case the Jewish Lyceum. Because Jews are no longer allowed to have their own businesses, Otto Frank names Johannes Kleiman as company director, although Otto remains active behind the scenes. The company is also given a new name, Gies & Co, after Jan Gies, the husband of Miep Gies.

A secret plan

Behind all the anti-Jewish measures lies Hitler's secret plan: all 11 million Jews in Europe are to be killed. This decision is worked out in detail by high-ranking Nazi officials at a top-secret meeting at a villa in Berlin in January 1942; the so-called 'Wannsee Conference'. The Jews must suspect nothing. They are told they are being sent to 'labour camps'. In reality they are transported to specially constructed extermination camps, most of them in Poland, which have been specifically designed for the rapid and 'efficient' killing and cremation of as many human beings as possible. Large-scale deportations to these camps begin in the summer of 1942. Most of the Jews who are sent there are killed immediately on their arrival. The remainder are forced into gruelling slave labour until they die of exhaustion.

แผนการลับ

เบื้องหลังมาตรการทั้งหมดเพื่อต่อต้านชาวยิวคือแผนการลับของฮิตเลอร์ที่ว่า ชาวยิวทั้งหมด 11 ล้านคนในยุโรปจะต้องถูกสังหาร การตัดสินใจนี้มีการดำเนินการในรายละเอียดโดยบรรดาเจ้าหน้าที่ระดับสูงของนาซีในการประชุมลับสุดยอดที่วิลล่าแห่งหนึ่งในกรุงเบอร์ลินในเดือนมกราคมปี พ.ศ. 2485 ซึ่งการประชุมดังกล่าวเรียกกันทั่วไปว่า 'การประชุมที่วานเซี' (Wannsee Conference) ทั้งนี้ ชาวยิวจะต้องไม่ตระหนักและระคายในสิ่งดังกล่าว พวกเขาได้รับคำบอกกล่าวว่ากำลังจะถูกส่งตัวไปยัง 'ค่ายแรงงาน' แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขาถูกส่งตัวไปยังค่ายมรณะที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษ โดยค่ายส่วนใหญ่อยู่ในโปแลนด์ ซึ่งค่ายมรณะเหล่านี้จะถูกลอบแบบเฉพาะเพื่อการสังหารที่โหดร้ายและ 'มีประสิทธิภาพ' และเป็นการทำลายล้างมนุษยชาติมากที่สุดเท่าที่เคยมีมาก่อน การเนรเทศกวาดต้อนผู้คนจำนวนมากไปยังค่ายเหล่านี้เริ่มขึ้นในช่วงฤดูร้อนปี พ.ศ. 2485 ทั้งนี้ ชาวยิวส่วนใหญ่ที่ถูกส่งตัวไปนั้นจะถูกสังหารทันทีที่ไปถึง ส่วนพวกที่เหลือจะถูกบังคับใช้เป็นแรงงานทาสอย่างหนักจนกว่าจะสิ้นลมหายใจในเอง

“...กฎระเบียบที่มีออกมาอย่างต่อเนื่องเพื่อต่อต้านชาวยิว...”

แอนน์ แฟรงค์

"อิสรภาพของเราถูกจำกัดลงอย่างมากโดยกฎระเบียบที่มีออกมาอย่างต่อเนื่องเพื่อต่อต้านชาวยิว นั่นคือ ชาวยิวจะต้องติดสัญลักษณ์รูปดาวสีเหลือง ชาวยิวจะต้องส่งมอบจักรยานของตนโดยห้ามมิไว้ในครอบครอง ชาวยิวไม่ได้รับอนุญาตให้โดยสารรถรางและถูกห้ามไม่ให้โดยสารรถยนต์แม้ว่าจะเป็นเจ้าของรถก็ตาม ชาวยิวจะต้องซื้อข้าวของในช่วงเวลาที่กำหนดให้ระหว่าง 15.00 ถึง 17.00 น. เท่านั้น ชาวยิวจะต้องเข้าใช้บริการแต่เฉพาะร้านตัดผมและร้านเสริมสวยที่มีเจ้าของเป็นชาวยิวด้วยกันเท่านั้น และห้ามมิให้ชาวยิวเตร็ดเตร่อยู่บนถนนในระหว่างเวลา 20.00 น. ถึง 6.00 น."

เด็กๆ ชาวยิวจะต้องไปโรงเรียนเฉพาะที่จัดไว้ให้ต่างหากสำหรับเด็กชาวยิวเท่านั้น ซึ่งในกรณีของแอนน์และมาร์กอต ได้แก่ สถานศึกษาสำหรับเด็กชาวยิว (Jewish Lyceum) และเนื่องจากไม่อนุญาตให้ชาวยิวมีกิจการของตนเอง ออโต แฟรงค์จึงแต่งตั้งโยฮันเนส เคลย์แมนเป็นกรรมการบริษัท ถึงแม้ว่าออโตจะยังคงมีบทบาทอยู่เบื้องหลังก็ตาม โดยได้มีการเปลี่ยนชื่อบริษัทใหม่ด้วยเป็นบริษัทกิส์และคณะ (Gies & Co) ตามชื่อของเจนน กิส์ ผู้เป็นสามีของมีพ กิส์

2

Country	Jews
A. Germany	1,113,000
Poland	3,200,000
Czechoslovakia	1,400,000
France	300,000
Belgium	245,000
Netherlands	140,000
Denmark	17,000
Sweden	18,000
Switzerland	40,000
Spain	233,000
Portugal	250,000
Italy	2,000,000
Yugoslavia	1,000,000
Greece	700,000
Romania	2,500,000
Bulgaria	500,000
Soviet Union	3,000,000
U.S.S.R.	3,000,000
Other countries	1,000,000
Total	11,000,000

At the Wannsee Conference a calculation is made of the number of Jews living in Europe.

ในการประชุมที่วานเซี ได้มีการคำนวณถึงจำนวนชาวยิวที่อาศัยอยู่ในยุโรป

1 Anne's diary.

"I hope I will be able to confide everything to you..."

Anne Frank
 "I hope I will be able to confide everything to you, as I have never been able to confide in anyone, and I hope you will be a great source of comfort and support."

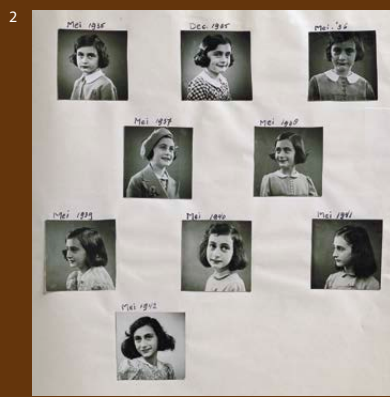
Anne writes these words on the first page of the diary which she is given for her thirteenth birthday on 12 June 1942. She writes the diary in the form of letters to her imaginary friend Kitty about school, her friends and her life up to that point. She cannot foresee that three weeks later her life will change completely.

ไดอารี่ของแอนน์

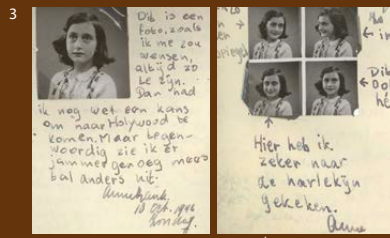
"ฉันหวังว่าฉันจะสามารถบอกเธอได้ทุกเรื่อง..."

แอนน์ แฟรงค์
 "ฉันหวังว่าฉันจะสามารถบอกเธอได้ทุกเรื่อง เพราะเท่าที่ผ่านมา ฉันไม่เคยทำอย่างนั้นได้เลย และฉันหวังว่าเธอจะเป็นที่พึ่งทางใจที่ดีที่สุดของฉันและช่วยให้ฉันผ่านพ้นมันไปได้"

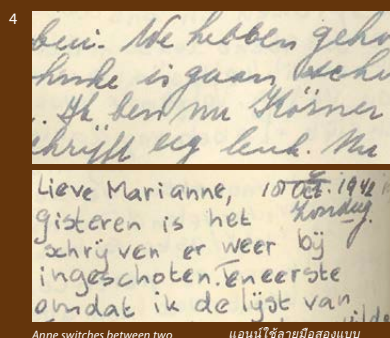
แอนน์เขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหน้าแรกของไดอารี่ซึ่งเธอได้รับเป็นของขวัญในวัยสิบสามปีเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน ปี พ.ศ. 2485 เธอเขียนไดอารี่ในรูปแบบจดหมายถึงเพื่อนในจินตนาการของเธอที่ชื่อคิตตี้เกี่ยวกับโรงเรียน เพื่อนๆ ของเธอ และชีวิตของเธอจนถึงขณะนั้น โดยเธอไม่สามารถรู้ล่วงหน้าได้เลยว่า สามอาทิตย์ต่อมา ชีวิตของเธอจะเปลี่ยนไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง

2 Anne Frank 1935-1942. แอนน์ แฟรงค์ พ.ศ. 2478 - 2485

3 Anne's diary. On some pages she would paste passport photos of herself and comment on them. ไดอารี่ของแอนน์ มีบางหน้าแอนน์จะแปะรูปในหนังสือเดินทางของเธอไว้พร้อมแสดงความเห็นในรูปเหล่านั้นด้วย

4 Anne switches between two kinds of handwriting in her diary. Sometimes she writes in block letters, but she often also uses a flowing, slanted script. แอนน์ใช้ลายมือสองแบบสลับเปลี่ยนกันในการเขียนไดอารี่ โดยบางครั้งจะเขียนด้วยตัวพิมพ์ แต่ก็ยังมีบ่อยครั้งที่ใช้ตัวเขียน

The building on the Prinsengracht. The hiding place, the 'Secret Annex', is at the rear.

ตึกอาคารไพรินเซนกราคท์ (Prinsengracht) ซึ่งมีที่หลบซ่อนตัวที่เรียกว่า "ห้องลับ" ("Secret Annex") ทางด้านหลัง

"...an ideal place to hide in."

Anne Frank

"The Annex is an ideal place to hide in. It may be damp and lopsided, but there's probably not a more comfortable hiding place in all of Amsterdam. No, in all of Holland."

The hiding place is in an empty part of Otto Frank's offices. Later, the Van Pels family and Fritz Pfeffer join the Franks there. For the next two years these eight people remain in the , cut off from the outside world. It is a time full of fear and tension, but also of arguments or stifling boredom.

Four of Otto Frank's trusted employees keep the eight people in hiding supplied with food, clothes and books.

Secret Annex inhabitants

ผู้ที่หลบซ่อนตัว

Otto Frank
ออตโต แฟรงก์

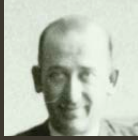
Edith Frank
เอ็ดธิด แฟรงก์

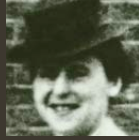
Margot Frank
มาร์กเก็ท แฟรงก์

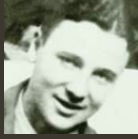
Anne Frank
แอนน์ แฟรงก์

Hermann van Pels
เฮอร์มันน์ ฟาน เพลล์

Auguste van Pels
อ็อกุสต์ ฟาน เพลล์

Peter van Pels
ปีเตอร์ ฟาน เพลล์

Fritz Pfeffer
ฟริทซ์ เฟฟเฟอร์

"...ที่ที่ที่เหมาะสมแก่การหลบซ่อนตัว"

แอนน์ แฟรงก์

"ห้องลับเป็นสถานที่ที่ที่เหมาะสมแก่การหลบซ่อนตัว แม้ว่าอาจจะอับชื้นและมีพื้นที่เอียงไปข้าง แต่ก็คงไม่มีที่ซ่อนตัวที่ไหนจะสบายไปกว่านี้อีกแล้วทั่วทั้งฮัมสเตอร์ดัม ไมลี ต้องเป็นทั่วทั้งเนเธอร์แลนด์ต่างหาก"

ที่หลบซ่อนตัวดังกล่าวอยู่ในส่วนที่ว่างของสำนักงานของออตโต แฟรงก์ ซึ่งต่อมาครอบครัวฟาน เพลล์ และฟริทซ์ เฟฟเฟอร์ก็เข้ามาอาศัยอยู่ร่วมกับแฟรงก์ด้วย ทั้งแปดชีวิตอาศัยอยู่ในห้องลับและถูกตัดขาดจากโลกภายนอกเป็นเวลาสองปี อันเป็นช่วงเวลาที่ยืดเยื้อไปด้วยความหวาดกลัวและความตึงเครียด รวมทั้งมีการทะเลาะเบาะแว้งและความเบื่อหน่ายอันชวนอึดอัดคับข้องด้วย

พนักงานที่ไว้วางใจได้ของออตโต แฟรงก์ 4 คนเป็นผู้ที่คอยจัดหาอาหาร เสื้อผ้า และหนังสือให้กับคนทั้งแปดที่หลบซ่อนตัวอยู่นี้

The helpers

ผู้ให้การช่วยเหลือ

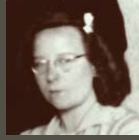
Miep Gies
มึฟ กีส

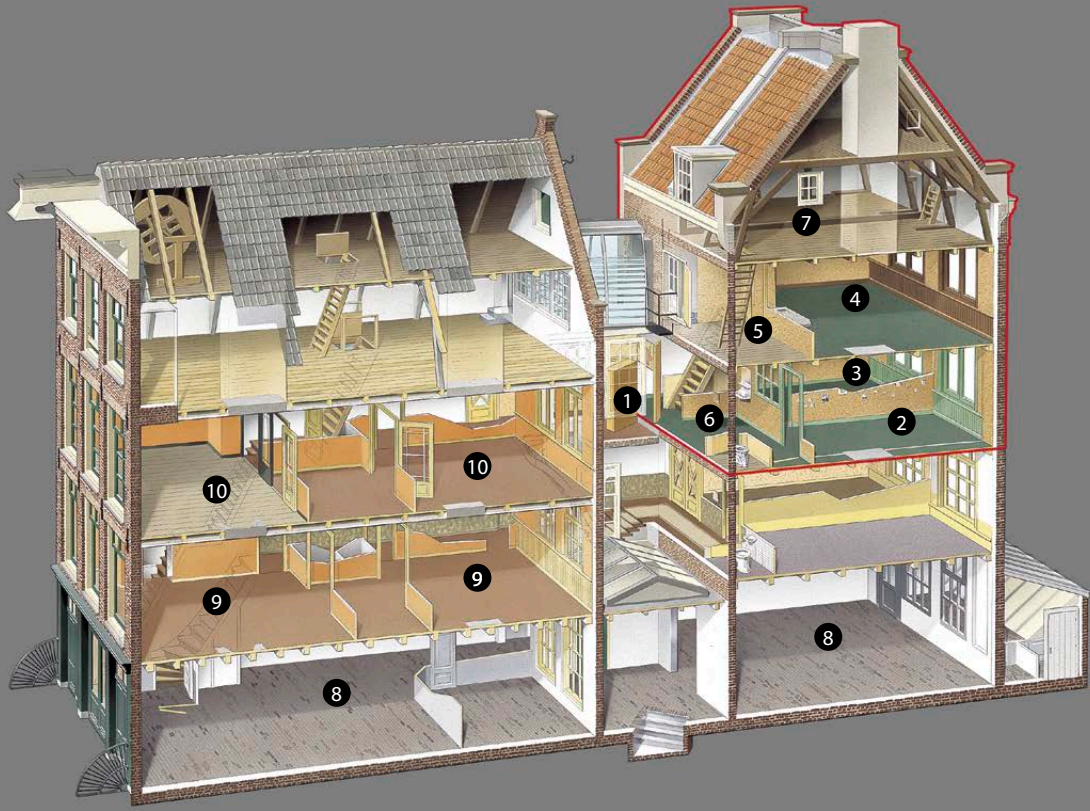
Victor Kugler
วิกเตอร์ ดูกเลอร์

Johannes Kleiman
โยฮันเนส เคลย์แมน

Bep Voskuijl
เบป โวสคูยล์

The building at Prinsengracht 263. At the rear, shown here shaded in red, is the hiding place in the Secret Annex.

“...I’m terrified our hiding place will be discovered and that we’ll be shot.”

Anne Frank

“Not being able to go outside upsets me more than I can say, and I’m terrified our hiding place will be discovered and that we’ll be shot.”

During the day, while people are at work in the building, the inhabitants have to remain very quiet. The warehouse employees have no idea they are there. Because the waste pipe from the toilet runs alongside the warehouse, it must be flushed as infrequently as possible. All the windows are blacked out with blankets so that the neighbours cannot see in, and the door which leads to the is hidden behind a hinged bookcase. During these long, silent hours Anne reads her schoolbooks, plays games with the others and writes in her diary.

The Secret Annex

1. Bookcase.
2. Anne and Fritz Pfeffer's room.
3. Otto, Edith and Margot's room.
4. Hermann and Auguste van Pels's room, also used as dining room.
5. Peter van Pels's room.
6. Bathroom and toilet.
7. Storage attic.

The business premises

8. Warehouse.
9. Office where the helpers work.
10. Office storeroom.

ห้องลับ

1. ชั้นวางหนังสือ
2. ห้องของแอนน์ และฟริทซ์ เพ็ฟเฟอร์
3. ห้องของออตโต เอ็ดดิส และมาร์กอต
4. ห้องของเออร์มานันและออกุสต์ ฟาน เพลส์ และใช้เป็นห้องรับประทานอาหาร
5. ห้องของปีเตอร์ ฟาน เพลส์
6. ห้องอาบน้ำและห้องน้ำ
7. ห้องเก็บของใต้หลังคา

อาคารส่วนที่เป็นบริษัท

8. โกดังสินค้า
9. สำนักงานของผู้ที่ให้ความช่วยเหลือ
10. ห้องเก็บของสำนักงาน

อาคารโพรมันเซนกราฟท์ เลขที่ 263 บริเวณด้านหลังที่แรเงาด้วยสีแดงคือส่วนที่เป็นห้องลับสำหรับซ่อนตัว

“...ฉันหวาดกลัวว่าจะมีคนมาพบที่ซ่อนของเราและนั่นจะทำให้เราถูกยิง”

แอนน์ แฟรงค์

“การไม่ได้ออกไปข้างนอกทำให้ฉันหงุดหงิดมากจนไม่สามารถบรรยายเป็นคำพูดได้ ขณะเดียวกันฉันหวาดกลัวว่าจะมีคนมาพบที่ซ่อนของเราและนั่นจะทำให้เราถูกยิง”

ในช่วงเวลากลางวันขณะที่มีคนกำลังทำงานอยู่ในอาคาร ผู้ซ่อนตัวทุกคนจะต้องทำให้เงียบที่สุด คนงานของโกดังสินค้าจะต้องไม่รู้เลยว่าพวกเขาซ่อนตัวกันอยู่ที่นั่น พวกเขาต้องกดชักโครกให้น้อยครั้งที่สุดเท่าที่ทำได้เพราะท่อน้ำทิ้งจากห้องน้ำอยู่ติดกับโกดังสินค้า หน้าต่างทุกบานถูกปิดด้วยผ้าทึบหนาเพื่อไม่ให้เพื่อนบ้านสามารถมองเห็นเข้าไปได้ และประตูที่จะเปิดไปยังห้องลับก็ถูกซ่อนอยู่หลังชั้นวางหนังสือที่ติดตั้งบนผนังไว้ ในระหว่างเวลาหลายชั่วโมงที่เงียบและยาวนานนี้ กิจกรรมที่แอนน์สามารถทำได้มีเพียงอ่านหนังสือเรียน เล่นเกมกับคนอื่น ๆ และเขียนบันทึกส่วนตัว

A hinged bookcase conceals the entrance to the Secret Annex.

ชั้นวางหนังสือที่ติดตั้งบนผนังไว้ช่วยบ่งทางเข้าไปยังห้องลับ

Anne and Fritz Pfeffer's room. Anne has decorated the walls with photos. Some years ago, for the making of a film, the was temporarily fitted out as it must have looked while the people were in hiding.

ห้องของแอนน์และฟริทซ์ เพ็ฟเฟอร์ แอนน์ตกแต่งผนังของห้องด้วยรูปถ่ายในอีกหลายปีต่อมา เมื่อมีการถ่ายทำภาพยนตร์ ห้องลับได้ถูกตกแต่งชั่วคราวให้เหมือนกับในตอนที่พวกเขาซ่อนตัวอยู่

1 Almost every day Anne writes about her thoughts, feelings and experiences. This diary is already full after a few months. She continues to write in notebooks which she is given by Bep.

“All are marched to their death”

Anne Frank

“It’s impossible to escape their clutches unless you go into hiding. No one is spared. The sick, the elderly, children, babies and pregnant women – all are marched to their death.”

The inhabitants receive news from the outside world that Jews are being hunted down. They feel anxious and powerless. On the radio they hear about gassings. Anne sometimes finds the pressure unbearable. She is often rebellious and rude to the others, and frequently gloomy and depressed. There are many things which she feels she cannot talk about properly with the others. Her diary is her best friend.

2 The deportation of Amsterdam Jews, summer 1943. Anne gets to hear that friends and classmates have been arrested. At first the helpers still pass on news of what is happening in the outside world to the Secret Annex inhabitants, but later they stop.

การขับไล่ชาวยิวในกรุงอัมสเตอร์ดัมช่วงฤดูร้อน พ.ศ. 2486 แอนน์ได้รับข่าวว่าเพื่อนร่วมชั้นและเพื่อนของเธออีกหลายคนถูกจับกุม ในช่วงแรก ผู้ให้ความช่วยเหลือยังคงส่งข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกภายนอกให้ผู้ซ่อนตัวในห้องลับได้รู้ แต่แล้วในที่สุดพวกเขาทั้งหมดสังขาร

“ทุกคนต่างต่อแถวเดินเข้าสู่ความตาย”

แอนน์ แฟรงค์

“แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะหลบพ้นจากเงื้อมมือพวกนั้น นอกจากว่าคุณจะต้องซ่อนตัว ไม่มีใครได้รับการยกเว้น ไม่ว่าจะเป็นคนป่วย คนแก่ เด็ก ทารก หรือแม้แต่ผู้หญิงที่กำลังตั้งท้อง ทุกคนต่างต่อแถวเดินเข้าสู่ความตาย”

เมื่อผู้ซ่อนตัวได้รับข่าวจากโลกภายนอกว่าชาวยิวกำลังถูกกวาดล้าง ทุกคนต่างรู้สึกหวาดกลัวและหมดหนทาง พวกเขาได้ยินข่าวเกี่ยวกับการรมแก๊สจากทางวิทยุ ในบางครั้ง แอนน์รู้สึกว่าตัวเองตั้งครีดยอดจนแทบเสียนสติ หลายครั้งที่เธอไม่เชื่อฟังและแสดงกิริยาหยาบคายต่อผู้อื่น แต่ก็มีหลายครั้งที่เธอซึมเศร้าและหดหู่ มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เธอรู้สึกแต่ไม่สามารถบอกให้คนอื่นเข้าใจได้ ดังนั้น สมุดบันทึกจึงกลายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอ

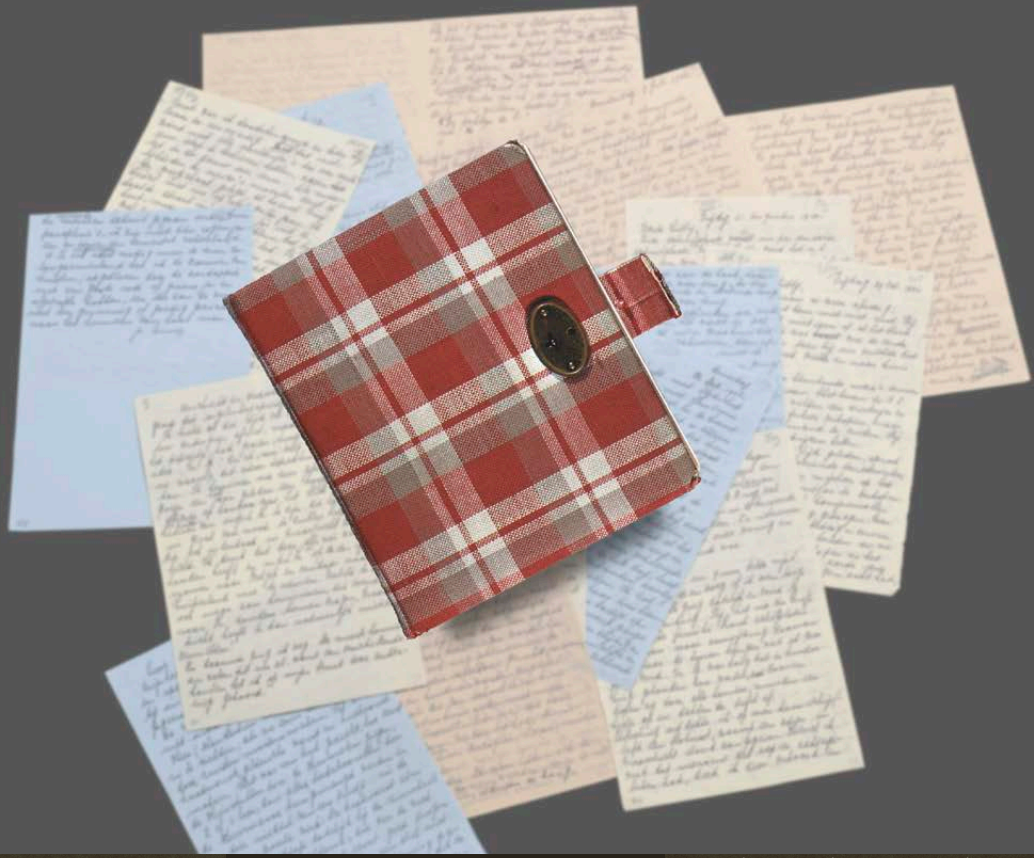
3 The helpers try to keep up the spirits of the inhabitants. They bring them food, books, newspapers and magazines. Anne especially likes the magazine 'Cinema and Theatre'.

ผู้ให้ความช่วยเหลือพยายามให้กำลังใจแก่ผู้ซ่อนตัวด้วยการหาอาหาร หนังสือ หนังสือพิมพ์ และนิตยสารมาส่งให้ รวมไปถึงนิตยสาร ‘ซีเนม่าแอนด์เธียเตอร์’ ที่แอนน์ชื่นชอบเป็นพิเศษ

4 Otto, Edith and Margot's room. Anne usually spends her days in this room, because the small room is occupied by Fritz Pfeffer.

ห้องของออกโต เอดิธ และมาร์กอต ซึ่งแอนน์มักใช้เวลาช่วงกลางวันในห้องนี้ เนื่องจากห้องของเฟริทซ์เพฟเฟอร์ต้องอยู่ร่วมกับเฟริทซ์เพฟเฟอร์

Anne begins to re-write her diary on loose sheets of paper.

แอนน์เริ่มเขียนแก้ไขไดอารี่ของเธอใหม่สำหรับหน้าที่ยังมีเนื้อหาไม่ตีโพ

“...will I ever become a journalist or a writer?”

Anne Frank

“...will I ever become a journalist or a writer? I hope so, oh, I hope so very much, because writing allows me to record everything, all my thoughts, ideals and fantasies.”

Anne has discovered a talent and a love for writing. On 28 March 1944 she hears in a radio broadcast from London that the Dutch government will be making a collection of people's diaries after the war. She decides to re-write her diary in the hope that it will later be published as a book. She has even thought of a title: 'The Secret Annex'.

Hopes of liberation are raised in the by the news that the Allies have landed in Normandy and are advancing.

Anne also writes short stories, and sometimes reads them to the others.

นอกจากนี้ แอนน์ยังเขียนเรื่องสั้นและในบางครั้งก็ได้อ่านเรื่องสั้นเหล่านั้นให้ผู้อื่นฟังด้วย

“...ฉันจะมีโอกาสได้เป็นนักข่าวหรือนักเขียนบ้างไหม”

แอนน์ แฟรงค์

“...ฉันจะมีโอกาสได้เป็นนักข่าวหรือนักเขียนบ้างไหม ฉันหวังว่าจะมีนะ ฉันหวังจริงๆ ว่าจะมีวันนั้น เพราะการเขียนทำให้ฉันสามารถบันทึกทุกสิ่ง ทั้งความคิด มุมมอง และจินตนาการทั้งหมดของฉัน”

แอนน์ได้ค้นพบพรสวรรค์ของตนเองพร้อมกับการเริ่มหลงรักในงานเขียน ในวันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2487 แอนน์ได้ยินข่าวจากวิทยุกระจายเสียงของกรุงลอนดอนว่ารัฐบาลดัตช์จะเก็บรวบรวมบันทึกของประชาชนหลังจากสงครามสิ้นสุด ในวันนั้นเธอก็ตั้งใจเรียบเรียงบันทึกของเธอใหม่ด้วยความหวังว่าจะได้รับการตีพิมพ์เป็นหนังสือในภายหลัง เธอเตรียมพร้อมแม้กระทั่งคิดชื่อเรื่องไว้ว่า 'ห้องลับ'

ความหวังที่จะได้เป็นอิสระของผู้ที่อยู่ในห้องลับเกิดขึ้นเมื่อได้รับข่าวว่าฝ่ายพันธมิตรได้ไปถึงแคว้นนอร์มันดีแล้ว และกำลังบุกเข้าไป

Anne feels she is falling in love with Peter van Pels.

แอนน์รู้สึกวาทตนเองกำลังตกหลุมรัก ปีเตอร์ ฟาน เพลส์

Anne and Peter spend hours together in Peter's room.

แอนน์และปีเตอร์มักใช้เวลาอยู่ด้วยกันในห้องของปีเตอร์

1 Anne often spends time alone in the attic, struggling to come to terms with her own feelings and events in the world around her.

แอนน์มักใช้เวลาอยู่คนเดียวบ่อยครั้งในห้องใต้หลังคา พยายามกลั่นกรองความรู้สึกของตนและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกรอบตัวเธอออกมาเป็นตัวอักษร

“I hear the approaching thunder...”

Anne Frank
“It’s difficult in times like these: ideals, dreams and cherished hopes rise within us, only to be crushed by grim reality. It’s a wonder I haven’t abandoned all my ideals, they seem so absurd and impractical. Yet I cling to them because I still believe, in spite of everything, that people are truly good at heart. It’s utterly impossible for me to build my life on a foundation of chaos, suffering and death. I see the world being slowly transformed into a wilderness, I hear the approaching thunder that, one day, will destroy us too, I feel the suffering of millions. And yet, when I look up at the sky, I somehow feel that everything will change for the better, that this cruelty too will end, that peace and tranquility will return once more. In the meantime, I must hold on to my ideals. Perhaps the day will come when I’ll be able to realise them!”

On 1 August 1944 Anne writes the final entry in her diary. Three days later, on 4 August 1944, the moment that everyone in the has been dreading arrives.

“ฉันได้ยินเสียงพายุที่กำลังโหมกระหน่ำ...”

แอนน์ แฟรงค์
“ในช่วงเวลาที่ยากลำบากเช่นนี้ ช่วงเวลา que ความคิด ความฝัน และความหวังถึงสิ่งสวยงามในตัวเรามีแต่จะถูกบั่นทอนด้วยความจริงอันโหดร้าย สิ่งมหัศจรรย์ก็คือฉันไม่เคยละทิ้งความหวังทั้งหมดที่ฉันมี ไม่ว่ามันจะดูเหลวไหลและเป็นไปไม่ได้เพียงใดก็ตาม ฉันยังคงยึดเหนี่ยวความหวังเหล่านั้นไว้ไม่ว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นจะเป็นเช่นไร เพราะฉันเชื่อว่าแท้จริงแล้วภายในใจคนเราทุกคนมีความดี ฉันคิดว่าไม่มีวันเป็นไปได้ที่คนเราจะสร้างชีวิตจากรากฐานที่มีแต่ความยุ่งเหยิง ความเจ็บปวด และความตาย ฉันมองเห็นโลกค่อยๆ กลายสภาพเป็นที่รกร้างว่างเปล่า ฉันได้ยินเสียงพายุกำลังโหมกระหน่ำที่สักวันคงพัดทำลายมาถึงตัวเรา ฉันรับรู้ถึงความเจ็บปวดของคนนับล้าน แต่ทว่าเมื่อใดที่ฉันมองขึ้นไปบนฟ้า ฉันกลับมีความรู้สึกที่ทุกสิ่งต้องเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ความโหดร้ายจะจบลง สันติภาพและความสงบจะหวนกลับมาอีกครั้ง ในระหว่างที่รอให้ถึงเวลานั้นฉันจะต้องยึดมั่นในความหวังต่อไป บางทีวันนั้นคงจะมาถึงเมื่อฉันพบว่าความหวังของฉันได้กลายเป็นจริงแล้ว !”

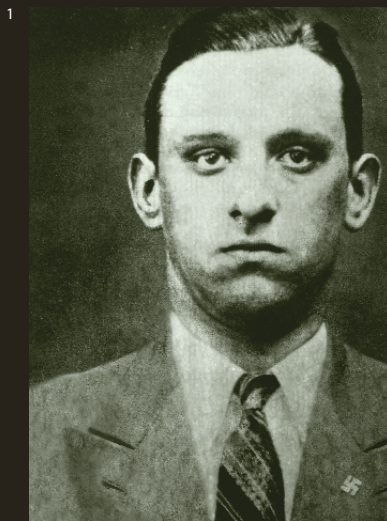
ในวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2487 แอนน์เขียนเรื่องราวสุดท้ายในบันทึกของเธอ สามวันหลังจากนั้น ในวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2487 ช่วงเวลา que คนในห้องลับหวาดกลัวก็มาถึง

The betrayal

On Friday 4 August 1944, a car pulls up in front of the building on the Prinsengracht. A group of armed men step out and enter the warehouse. Someone has called the police to say there are Jews here.

Karl Josef Silberbauer, an Austrian Nazi, is in command. The others are Dutch police officers. The inhabitants are taken completely by surprise. They are given just enough time to pack their bags. Silberbauer grabs a briefcase and shakes out the contents so he can use it to take away money and jewellery. Anne's diary papers fall out onto the floor. Then Anne and the others are taken away to the local prison.

A few hours later Miep Gies and Bep Voskuijl return to the Secret Annex, where they find Anne's diaries. They take them away with them, and Miep locks them in her desk drawer.

1
Karl Josef Silberbauer, the SS officer who led the arrest. Nineteen years later, in 1963, he is tracked down in Vienna, where he is working as a police officer. He is suspended, but later reinstated after making a statement that he does not know who the informant was. To this day it remains unclear who betrayed the inhabitants.

คาร์ล โจเซฟ ซิลเบอร์บาวเออร์ เจ้าหน้าที่ SS ผู้นำในการจับกุม หลังจากผ่านไปสิบเก้าปี ใน พ.ศ. 2506 เขาถูกลบส่วนที่กรุงเวียนนาขณะที่ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่นั่น เขาถูกพักงาน แต่ต่อมาเขาได้กลับเข้าทำงานอีกครั้งหลังจากที่ได้ให้การว่าเขาไม่รู้ว่าใครคือผู้แจ้งเบาะแสกับผู้ซ่อนตัว จวบจนทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้แน่ชัดว่าใครคือผู้ที่ทรยศต่อผู้ซ่อนตัว

การทรยศ

ในวันศุกร์ที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2487 รถยนต์คันหนึ่งได้แล่นเข้ามาจอดด้านหน้าอาคารที่ไพเรนเซนกราคท์ คนกลุ่มหนึ่งพร้อมด้วยอาวุธก้าวลงมาจากรถและเดินเข้าไปในโกดังลินด์้า มีใครบางคนโทรศัพท์ไปแจ้งตำรวจว่ามีชาวยิวหลบซ่อนอยู่ที่นี่

เหตุการณ์ในครั้งนี้มีคาร์ล โจเซฟ ซิลเบอร์บาวเออร์ นายชาวออสเตรียเป็นผู้สั่งการ ส่วนคนที่เหลือเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจชาวดัตช์ ผู้ซ่อนตัวต่างตกใจสุดขีดที่ถูกพบ พวกเขาใช้เวลาเล็กน้อยพอที่จะเก็บกระเป๋าเดินทาง แต่ซิลเบอร์บาวเออร์กลับคว้ากระเป๋าเดินทางพวกเขาไปแล้วหลังของภายในออกมาจนหมด เขาเอาแต่เฉพาะเงินและเครื่องประดับที่ต้องการยึดไว้ใส่ลงไปในกระเป๋าเดินทางแทน กระดาษบันทึกของแอนน์หล่นกระเจายบนพื้นห้อง จากนั้นแอนน์และคนอื่นๆ ก็ถูกนำตัวไปขังไว้ที่คุกท้องถิ่น

สองสามชั่วโมงต่อมา มีฟ กีส และเบท โวสคูยี ได้กลับไปห้องลับ พวกเขาพบบันทึกของแอนน์ จึงนำติดตัวออกมาด้วย หลังจากนั้นมิฟได้เก็บบันทึกของแอนน์ไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงาน

2
Anne and the others are first brought to Gestapo headquarters. Four days later they are taken by train to the transit camp at Westerbork in the Dutch province of Drenthe.

ในคอนเซกแอนน์และคนอื่นๆ ถูกนำตัวไปที่สำนักงานใหญ่ตำรวจลับนาซี สี่วันต่อมาทั้งหมดถูกพาขึ้นรถไฟเพื่อส่งตัวต่อไปที่ค่ายกักกันเมืองเวสเตอร์บอร์กในแคว้นดเร็นท์ที่เป็นของชาวดัตช์

1 Nearly all of the Jews captured in the Netherlands are first taken to the Westerbork transit camp.

ชาวยิวเกือบทุกคนที่ถูกจับกุมในประเทศเนเธอร์แลนด์จะถูกส่งตัวไปไว้ที่ค่ายกักขังคนชาวยิวเวสต์เตอร์บอร์กก่อน

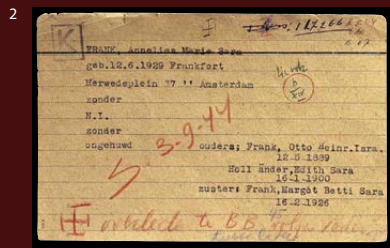
“...we knew what was happening”

Otto Frank

“We were together again, and had been given a little food for the journey. In our hearts, of course, we were already anticipating the possibility that we might not remain in Westerbork to the end. We knew about deportation to Poland, after all. And we also knew what was happening in Auschwitz, Treblinka and Maidanek. But then, were not the Russians already deep in Poland? The war was so far advanced that we could begin to place a little hope in luck. As we rode toward Westerbork we were hoping that our luck would hold.”

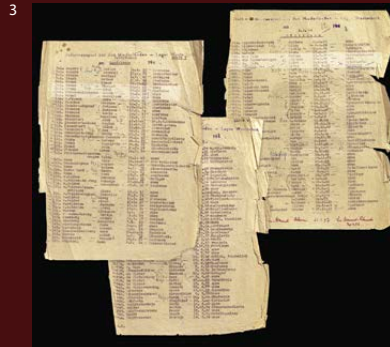
Thousands of people are being held in Westerbork. The inhabitants are put in special punishment blocks, because they had not voluntarily reported for deportation. They receive especially harsh treatment from their guards, and are forced to carry out hard labour. Trains crammed with Jewish people leave regularly for the East. After four weeks, Anne and the others from the are also taken away, on the last train to leave Westerbork for Auschwitz.

5 The deportees are locked into goods trains, with around 70 people crammed into each wagon. The journey lasts for three days, with no space to lie down, next to no food or drink, and just a single bucket for a toilet.

2 Anne Frank's record card from Westerbork.

บัตรบันทึกประวัติของแอนน์ แฟรงค์ จากค่ายเวสต์เตอร์บอร์ก

3 The train leaves on 3 September 1944, with 1019 people on board. The lists of deportees still exist today. Anne's name, and those of the others from the Secret Annex, are on these pages.

รถไฟออกเดินทางเมื่อวันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2487 โดยมีนักโทษจำนวน 1019 คนเดินทางไปกับรถไฟขบวนนี้ และยังมีนักโทษคนอื่นๆ ที่จะต้องถูกส่งตัวไปยังเอาชวิตซ์ภายในวันนี้เหลืออยู่อีก ในใบรายงานการขนย้ายนักโทษเหล่านี้มีชื่อของแอนน์ และคนอื่นๆ ที่เคยอาศัยอยู่ในห้องลับรวมอยู่ด้วย

4 A transport departs from Westerbork.

ภาพรถไฟขบวนหนึ่งที่เคลื่อนตัวออกจากค่ายเวสต์เตอร์บอร์ก

“...เรารู้ว่าอะไรเกิดขึ้น”

ออตโต แฟรงค์

“พวกเราถูกจับรวมกันอีกครั้ง และถูกส่งตัวไปยังค่ายเวสต์เตอร์บอร์ก ซึ่งในระหว่างการเดินทางพวกเราได้รับอาหารเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เรารู้ดีว่าคงไม่ถูกกักตัวไว้ที่ค่ายแห่งนี้ไปจนตลอดรอด เพราะในที่สุดแล้ว พวกเราจะถูกส่งตัวไปยังโปแลนด์ เรารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่ค่ายกักกันเอาชวิตซ์ เทรบลิงกา และไมเดานก แต่คงกำลังทหารรัสเซียยังบุกยึดโปแลนด์ไม่ได้สักหรือ สงครามครั้งนี้เกิดขึ้นเป็นเวลานานมากแล้ว และพวกเราเกือบมีความหวังเล็กๆ ระหว่างที่พวกเราเดินทางไปยังค่ายเวสต์เตอร์บอร์ก เราต่างมีความหวัง”

ที่เวสต์เตอร์บอร์ก มีเชลยเป็นพันๆ คนถูกคุมขังไว้ที่นั่น กลุ่มผู้หลบซ่อนตัวถูกคุมขังไว้ในเขตการลงโทษพิเศษ เนื่องจากไม่ยอมไปรายงานตัวเมื่อครั้งที่มีการขับไล่กวาดล้างชาวยิว พวกเขาได้รับการปฏิบัติจากผู้คุมขังอย่างโหดร้ายทารุณ และถูกบังคับให้ทำงานอย่างหนัก รถไฟหลายขบวนที่แออัดยัดเยียดไปด้วยชาวยิวออกเดินทางไปยังโปแลนด์อย่างไม่ขาดสาย หลังจากถูกกักกันไว้ที่ค่ายเวสต์เตอร์บอร์กเป็นเวลาสี่สัปดาห์ แอนน์ และคนอื่นๆ ที่ถูกคุมขังอยู่ในเขตการลงโทษพิเศษก็ถูกส่งตัวไปยังเอาชวิตซ์ด้วยรถไฟขบวนสุดท้าย

เชลยที่ถูกส่งตัวจะถูกคุมขังไว้ในรถไฟสำหรับชาวยิว ซึ่งในแต่ละตู้จะอัดแน่นด้วยเชลยประมาณ 70 คน การเดินทางใช้เวลา 3 วัน ไม่มีพื้นที่ว่างให้หลับนอน ไม่มีอาหาร ไม่มีเครื่องดื่ม มีเพียงถังในเคียวเท่านั้นสำหรับใช้ในการขับถ่าย

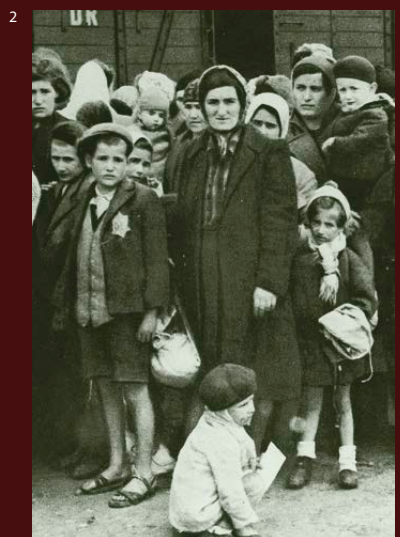
1 Men and women are separated immediately on their arrival at Auschwitz. After that the Nazis select those who are to be gassed and cremated directly. The rest must carry out gruelling forced labour.

เมื่อมาถึงอาชวิตซ์ นักโทษชายและหญิงจะถูกแยกออกจากกัน จากนั้น ทหารนาซี จะเลือกนักโทษที่จะโดนรมแก๊สและนักโทษที่จะถูกเผาทันที สำหรับคนที่เหลือจะ ถูกนำไปใช้แรงงานอย่างโหดเหี้ยมทารุณ

“I can no longer talk about...”

Otto Frank
 “I can no longer talk about how I felt when my family, arrived on the train platform in Auschwitz and we were forcibly separated from each other.”

On the night of 6 September the train arrives at Auschwitz. The prisoners have to leave their belongings behind in the train. On the platform, the men and women are separated. This is the last time that Otto will ever see Edith, Margot and Anne. Auschwitz is one of the extermination camps which have been specially constructed for the purpose of killing human beings. The old, the sick and children under 15 are gassed immediately on arrival, a fate which befalls more than half the people on Anne's train. The rest, the inhabitants among them, survive this selection and are taken to a labour camp. With the Russian army advancing, the Nazis are beginning to evacuate Auschwitz. After two months Anne and Margot are moved to the Bergen-Belsen concentration camp.

2 Hungarian Jews, selected for the gas chambers, on the platform at Auschwitz. ชาวฮังการีเชื้อสายยิวที่ถูกลูกเลือกสังหารด้วยการรมแก๊ส ที่ชานชาลารถไฟที่ค่ายอาชวิตซ์

“ผมไม่ต้องการพูดอะไรอีกแล้ว...”

ออตโต แฟรงค์
 “ผมไม่สามารถพูดเกี่ยวกับความรู้สึกที่ผมมีในตอนที่เราครอบครัวของเรามาถึงยังชานชาลาที่ค่ายกักกันอาชวิตซ์และต้องถูกบังคับให้แยกจากกันได้อีกต่อไป”

ในคืนวันที่ 6 กันยายน รถไฟมาถึงอาชวิตซ์ นักโทษทุกคนต้องปลดทรัพย์สินของตัวเองทิ้งไว้บนรถไฟ และเมื่อลงมาถึงชานชาลา ผู้ชายและผู้หญิงจะถูกแยกออกจากกัน ในตอนนั้น ถือเป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่ออตโตได้มีโอกาสเห็นหน้าเอดิธ มาร์กอต และแอนน์ อาชวิตซ์ถือเป็นค่ายสังหารแห่งหนึ่งที่ได้รับการก่อสร้างเป็นพิเศษเพื่อใช้ในการสังหารมนุษยชาติ คนแก่ คนเจ็บ และเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี (เป็นจำนวนมากว่าครึ่งหนึ่งของคนบนรถไฟที่แอนน์โดยสารมา) จะถูกจับไปรมแก๊สทันทีที่มาถึงยังค่ายสังหารแห่งนี้ สำหรับคนที่เหลือซึ่งรวมถึงคนที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่ครอบครัวของแอนน์เคยแอบหลบซ่อนตัวอยู่รอดชีวิตมาได้ และถูกส่งตัวไปยังค่ายแรงงานเมื่อกองทหารของรัสเซียได้บุกเข้ายึดโปแลนด์ ทหารนาซีได้เริ่มทำการเคลื่อนย้ายผู้คนออกจากอาชวิตซ์สองเดือนต่อมา แอนน์และมาร์กอตถูกย้ายไปที่ค่ายกักกันแบร์กเก็นเบลเซิน

3 Poison gas cylinders (Zyklon-B) that are used in the gas chambers. ภาพของถังแก๊สพิษ (ไซโคลอนบี) ที่นำมาใช้ในห้องรมแก๊ส

4 The prisoners who are not killed immediately have a number tattooed on their arms. Their heads are shaved and they are given camp uniforms.

นักโทษที่ยังไม่ถูกสังหารทันทีจะถูกสักหมายเลขไว้ที่แขน ถูกโกนหัว และใส่ชุดยูนิฟอร์มของค่าย

1 Starvation, cold and disease claim thousands of lives in the overcrowded Bergen-Belsen concentration camp.

“It wasn’t the same Anne.”

Hannah Goslar

“It wasn’t the same Anne. She was a broken girl... it was so terrible. She immediately began to cry, and she told me: ‘I don’t have any parents anymore.’ I always think, if Anne had known that her father was still alive, she might have had more strength to survive.”

In Bergen-Belsen Anne meets her schoolfriend Hannah Goslar, who is being held in another part of the camp. Then they become separated by a fence of barbed wire and straw and can no longer see each other. Anne tells Hannah that she and Margot are starving and have no warm clothes. Hannah manages to throw a package with some clothes and a little food over the fence. But Margot and Anna have no strength left. They both contract typhus, and in March 1945, within a few days of each other, they die.

On 15 April 1945 Bergen-Belsen is liberated by the British army.

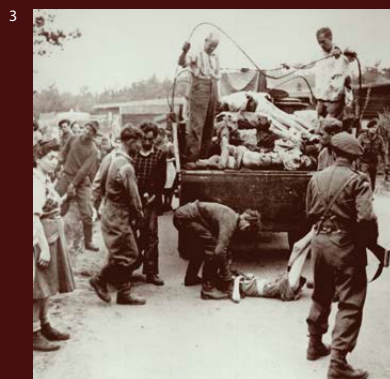

2 After Westerbork and Auschwitz, Anne and Margot reach their final destination: Bergen-Belsen.

National borders in 1939. After the war the borders of some countries are redrawn.

หลังจากถูกกักกันในค่ายเวสเทออร์คและค่ายออสวิตซ์ในที่สุดแอนน์และมาร์ก็ถูกส่งต่อไปที่ค่ายแบร์กเก็นเบลเซินเป็นที่สุดท้าย

แนวพรมแดนในปี พ.ศ. 2482 มีการเปลี่ยนแปลงเส้นเขตแดนของบางประเทศใหม่หลังจากสิ้นสุดสงคราม

3 The British soldiers who liberate the camp are deeply shaken by what they find. There are corpses lying everywhere. They force the former camp guards to bury the bodies.

ทหารอังกฤษที่ช่วยให้ค่ายกักกันแห่งนี้ได้รับอิสรภาพต่างพากันตกตะลึงเป็นอย่างมากกับสิ่งที่พวกเขาพบ ศพนอนเกลื่อนอยู่ทุกที่ พวกเขาบังคับให้อดีตผู้ดูแลค่ายกักกันจัดการฝังศพเหล่านั้นก่อน

“แอนน์ไม่ใช่แอนน์คนเดิม”

ฮันนาห์ โกสลาห์ เพื่อนคนหนึ่งของแอนน์

“แอนน์ไม่ใช่แอนน์คนเดิมอีกแล้ว เธอเป็นเด็กที่ถูกทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจ... มันแย่มาก เธอเริ่มร้องไห้ทันที แล้วบอกกับฉันว่า ‘ฉันไม่มีพ่อแม่อีกต่อไปแล้ว’ ฉันคิดอยู่เสมอว่า ถ้าแอนน์รู้ว่าพ่อของเธอยังมีชีวิตอยู่ เธอคงจะมีกำลังใจมากกว่านี้ที่จะอยู่ต่อไป”

ที่ค่ายแบร์กเก็นเบลเซิน แอนน์ได้พบกับฮันนาห์โกสลาห์ เพื่อนเก่าที่เคยเรียนมาด้วยกัน ที่ถูกคุมขังไว้อีกส่วนหนึ่งของค่ายแห่งนี้ พวกเขาทั้งสองถูกแยกออกจากกันด้วยรั้วลวดหนามและฟางข้าว และไม่สามารถเห็นหน้ากันได้อีกต่อไป แอนน์เล่าให้ฮันนาห์ฟังว่าเธอและมาร์ก็อดกำลังอดอยากและไม่มีเสื้อกันหนาวใส่ ฮันนาห์จึงช่วยเหลือแอนน์ด้วยการโยนถุงที่มีเสื้อผ้าและอาหารเพียงเล็กน้อยข้ามรั้วมาให้แอนน์ แต่มาร์ก็อดและแอนน์ไม่มีเรี่ยวแรงเหลืออยู่แล้ว พวกเขาทั้งสองติดเชื้อไข้รากสาดใหญ่ และเสียชีวิตห่างกันเพียงสองสามวันในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2488

วันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2488 ค่ายแบร์กเก็นเบลเซินถูกปลดปล่อยด้วยการเข้าช่วยเหลือนองกองทัพอังกฤษ

4 A women’s barracks shortly after the liberation of Bergen-Belsen.

คายนักโทษหญิงแห่งหนึ่งหลังจากที่แบร์กเก็นเบลเซินได้รับอิสรภาพไม่นาน

A map showing some of the main concentration and extermination camps. This map shows national borders as they were in 1939. After the war the borders of some countries were redrawn.

“My entire hope...”

Otto Frank

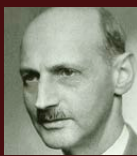
“My entire hope lies with the children. I

cling to the conviction that they are alive and that we'll be together again. Only the children, only the children count.”

Otto Frank writes this in near-despair to his mother in Basle after the liberation. Otto has survived Auschwitz by sheer chance. He is one of the few who are found alive by the Russian soldiers. Once he has regained a little strength he begins the journey back to Amsterdam. The journey takes four months, because war is still raging in most parts of Europe, and during this time he hears that his wife Edith is dead. However, he knows nothing of his children's fate, and he clings to the hope that they are still alive.

2

Otto Frank is the only person from the people in hiding to survive. He is liberated from Auschwitz by the Russian army on 27 January 1945.

ออตโต แฟรงก์ เป็นเพียงคนเดียวเท่านั้นของกลุ่มผู้หลบซ่อนคนที่รอดชีวิตมาได้ เขาได้รับอิสรภาพจากค่ายเอาชวิตซ์ด้วยการช่วยเหลือของกองทหารรัสเซียเมื่อวันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2488

Edith Frank dies of exhaustion in Auschwitz on 6 January 1945.

เอ็ดดิส แฟรงก์ เนื่องจากไม่แข็งแรงที่ค่ายเอาชวิตซ์ เมื่อวันที่ 6 มกราคม พ.ศ. 2488

Margot Frank dies of typhus in Bergen-Belsen at the end of March 1945.

มาร์กอตเสียชีวิตด้วยโรคไทฟอยด์ในค่ายที่แบร์กเก็นเบลเซิน ในปลายเดือนมีนาคม พ.ศ. 2488

Anne Frank dies of typhus in Bergen-Belsen a few days after Margot.

แอนน์ แฟรงก์เสียชีวิตด้วยโรคไทฟอยด์ในค่ายที่แบร์กเก็นเบลเซิน หลังจากมาร์กอตได้เสียชีวิตลงสองสามวัน

Hermann van Pels is gassed shortly after his arrival in Auschwitz in October or November 1944.

เฮอร์มานน์ ฟาน เพลส์ ถูกรมด้วยแก๊สหลังจากที่เดินทางมาถึงค่ายเอาชวิตซ์ได้ไม่นานนัก ในเดือนตุลาคม หรือเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2487

Auguste van Pels dies in April or May 1945 on the way to Theresienstadt concentration camp.

ออคตัส ฟาน เพลส์เสียชีวิตในเดือนเมษายน หรือเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2488 ระหว่างทางไปค่ายกักกันเทรเชียนชตัตต์

Peter van Pels dies on 5 May 1945 in Mauthausen concentration camp.

ปีเตอร์ ฟาน เพลส์ เสียชีวิตเมื่อวันที่ 5 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2488 ที่ค่ายกักกันมาเฮาเซิน

Fritz Pfeffer dies on 20 December 1944 in Neuengamme concentration camp.

ฟริทซ์ เฟฟเฟอร์ เสียชีวิตเมื่อวันที่ 20 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2487 ที่ค่ายกักกันนอยเอ็งกัมเมอร์

แผนที่แสดงค่ายกักกันและค่ายสังหารขนาดใหญ่บางแห่ง แผนที่นี้จะแสดงแนวเขตแดนของประเทศต่างๆ ที่หาขึ้นในปี 2482 หลังจากสงครามในครั้งนั้น บางประเทศได้ลากเส้นแนวเขตแดนขึ้นมาใหม่

“ความหวังทั้งหมดของผม...”

ออตโต แฟรงก์

“ความหวังทั้งหมดของผมอยู่กับลูกๆ ผมยังเชื่อว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่และเชื่อว่าพวกเขาจะได้ออกมาอยู่ด้วยกันอีกครั้ง ขอเพียงแต่มีพวกเขา พวกเขาเท่านั้นที่มีความสำคัญกับผม”

หลังจากได้รับอิสรภาพ ออตโต แฟรงก์ส่งข้อความนี้ให้แม่ของเขาที่อยู่ที่เบเซลด้วยความรู้สึกที่เกือบจะสิ้นหวัง ออตโตรอดชีวิตจากค่ายเอาชวิตซ์ได้เพราะโซดช่วยเขา เขาเป็นหนึ่งในกลุ่มนักโทษจำนวนไม่มากนักที่รอดชีวิตและถูกพบโดยทหารรัสเซีย ทันทีที่สุขภาพดีขึ้นและมีเรี่ยวแรง เขาเริ่มเดินทางกลับไปยังอัมสเตอร์ดัมทันที การเดินทางใช้เวลาทั้งหมด 4 เดือน เนื่องจากสงครามได้ลุกลามไปเกือบทุกพื้นที่ของยุโรป ในระหว่างการเดินทาง เขาได้ทราบข่าวว่าเอ็ดดิรียาของเขาเสียชีวิตลงแล้ว อย่างไรก็ตาม ออตโตไม่ทราบชะตากรรมของลูกสาวทั้งสองคนของเขาเลย แต่ก็ยังหวังว่าพวกเขาจะยังมีชีวิตอยู่

1 Otto Frank shows the concentration camp number tattooed on his arm.

ออตโต แฟรงค์ โชว์หมายเลขที่ถูกสักที่แขนคอนอยู่ใต้วงกบเก้าอี้

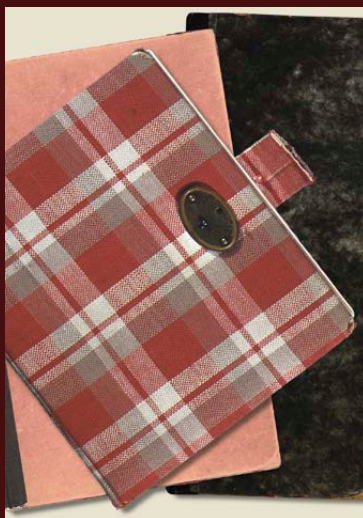
“...deaths of my children.”

Otto Frank

“Small groups kept returning from the different concentration camps, and over and over again I tried to find out about Margot and Anne.” “I found two sisters who had been with Margot and Anne in Bergen-Belsen, and they told me about the final sufferings and deaths of my children.”

Otto is a broken man. Miep Gies, who has kept Anne's diary safe all this time, now gives it to Otto with the words: “This is your daughter's legacy.”

2

At first Otto is so overcome by grief that he cannot bring himself to read the diary. But later, when he does begin to read it, he cannot stop. “A completely different Anne from the daughter I had lost appeared. Such deep thoughts and feelings... I had no idea...”

ในตอนแรก ออตโตเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างมากจนทำให้เขาไม่สามารถอ่านบันทึกเล่มนี้ได้ แต่หลังจากที่เขาได้เริ่มอ่านบันทึก เขาไม่สามารถหยุดอ่านมันได้เลย “ความคิดและความรู้สึกที่แอนน์มีมันต่างจากจากระทั่งมันเปิดเผยออกมาในบันทึกเล่มนี้...ผมไม่เคยรู้มาก่อนเลย...”

“...การตายของลูกๆ ของผม”

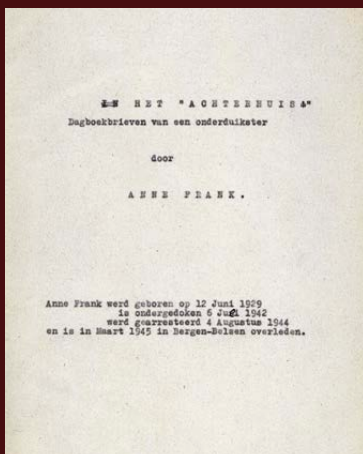
ออตโต แฟรงค์

“ผู้คนกลุ่มเล็กๆ จากค่ายกักกันต่างๆ เริ่มทยอยเดินทางกลับบ้าน และผมก็พยายามสืบหาเรื่องราวของมาร์กอตและแอนน์ครั้งแล้วครั้งเล่า”

“ผมได้พบกับสองพี่น้องที่เคยอยู่กับมาร์กอตและแอนน์ที่ค่ายแบร์กเก็นเบลเซิน พวกเขาเล่าเรื่องราวความทรมานที่ลูกสาวทั้งสองของผมได้รับก่อนตายและการตายของลูกๆ ของผมให้ฟัง”

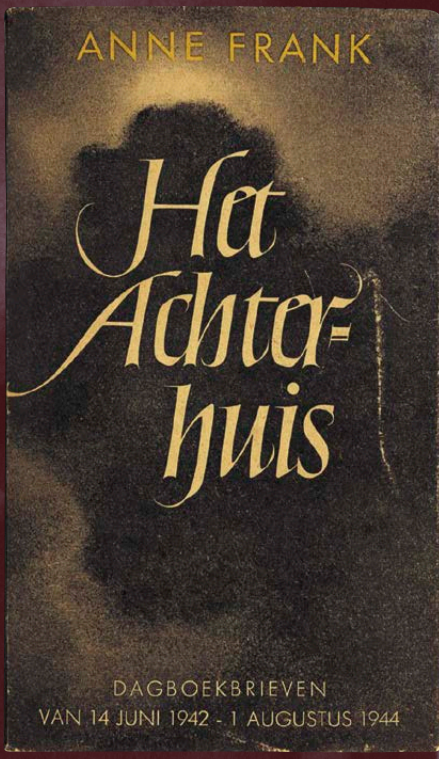
ออตโตคือผู้ที่ได้รับความกระทบกระเทือนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ มีพ กิสส์ผู้ที่เก็บบันทึกของแอนน์ไว้ได้นำบันทึกนั้นมามอบให้กับออตโตพร้อมกับพูดว่า “นี่เป็นของขวัญจากลูกสาวของคุณ”

3

He types out part of the diary and lets his family and a few friends read it. They say that he must have it published.

ออตโตพิมพ์บันทึกบางส่วนและแจกจ่ายให้ครอบครัวของเขาและเพื่อนของเขาบางคนอ่าน พวกเขาต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่าควรจะต้องหาการตีพิมพ์บันทึกเล่มนี้

“...and later on, a famous writer”

Anne Frank
 “...my greatest wish is to be a journalist, and later on, a famous writer. In any case, after the war I'd like to publish a book called *The Secret Annexe*.”

Otto Frank in 1960, just before the opening of the Anne Frank House. Otto wants to do more than just open the Secret Annexe to the public. He sets up an educational foundation which brings together young people from all over the world. Otto Frank dies in 1980, aged 91.

© Arnold Newman

Two years after the war, in June 1947, Anne Frank's diary is published under the title she had thought of herself: *The Secret Annexe*.

The first edition sells out quickly and is soon reprinted. Publishers from other countries also begin to show an interest in the diary.

In 1955 the diary is adapted into a stage play, which is a phenomenal success. The film version which is later made is also seen in packed houses around the world.

The diary is translated into over 60 languages, some 30 million copies are sold, and schools and streets are named in honour of Anne Frank.

Millions of people read the diary, and many of them want to see with their own eyes the place where Anne wrote it.

สองปีหลังจากสงคราม ไดอารีของแอนน์ถูกตีพิมพ์ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2490 โดยใช้ชื่อเรื่องที่เธอคิดขึ้นเองคือ “ห้องลับ”

หนังสือฉบับที่พิมพ์ออกจำหน่ายเป็นครั้งแรกขายหมดในเวลาอันรวดเร็วและมีการพิมพ์ใหม่ในไม่ช้า สำนักพิมพ์จากประเทศอื่นก็เริ่มสนใจไดอารีนี้ขึ้นมาด้วยเช่นกัน

ในพ.ศ. 2498 ได้มีการดัดแปลงไดอารีเป็นละครเวทีซึ่งประสบความสำเร็จเหนือความคาดหมาย และในรูปแบบภาพยนตร์ซึ่งได้มีการสร้างขึ้นในเวลาต่อมา ก็มีผู้ชมอย่างล้นหลามทั่วโลก

ทั้งนี้ ได้มีการแปลไดอารีออกเป็นภาษาต่างๆ กว่า 60 ภาษา บางภาษาขายได้มากกว่า 30 ล้านเล่ม และมีการตั้งชื่อโรงเรียนและถนนเพื่อเป็นเกียรติแก่แอนน์ แฟรงค์ด้วย

ผู้คนหลายล้านได้อ่านไดอารี และหลายคนอยากเห็นสถานที่ที่แอนน์ได้เขียนไดอารีด้วยตาของตนเอง

For many, Anne Frank has become a symbol of the Holocaust: the systematic murder of six million human beings.

“The diary demonstrates the immense tragedy of the holocaust, the waste of human lives and talent, and the price that was paid because free people did not act in time to suppress totalitarian movements.”

Yehuda Lev

สำหรับใครหลายคน แอนน์ แฟรงค์ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว (Holocaust) กล่าวคือ การสังหารชีวิตมนุษยชาติด้วยกันถึงหกล้านคนที่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบนั่นเอง

“ไดอารีแสดงให้เห็นถึงโศกนาฏกรรมอันใหญ่หลวงของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว ชีวิตมนุษย์และพรสวรรค์ที่ต้องสูญเปล่า และบทเรียนราคาแพงอันเนื่องจากการที่ไม่มีผู้ใดดำเนินการใดๆ อย่างทัน่วงทีเพื่อที่จะยับยั้งการเคลื่อนไหวของกลุ่มเผด็จการ”

เยฮูดา เลฟ

“...สู่การเป็นนักเขียนอันโด่งดัง”

แอนน์ แฟรงค์
 “...ความปรารถนาสูงสุดของฉันคือการเป็นนักหนังสือพิมพ์ และเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงในเวลาต่อมา ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร หลังสงคราม ฉันอยากจะได้ตีพิมพ์หนังสือชื่อห้องลับนี้”

อดอล์ฟ แฟรงค์ในปี พ.ศ. 2503 ก่อนหน้าการเปิดบ้านแอนน์ แฟรงค์ อดอล์ฟต้องการทำอะไรมากกว่าแค่การเปิดห้องลับให้สาธารณชนได้เข้าชม เขาจึงตั้งมูลนิธิเพื่อการศึกษาซึ่งจะนำพาคณะหนุ่มสาวจากทั่วโลกมารวมกัน อดอล์ฟ แฟรงค์เสียชีวิตในปี พ.ศ. 2528 เมื่ออายุได้ 91 ปี

© อาร์โนลด์ นิวแมน

The Anne Frank House

The Anne Frank House is dedicated to honouring the memory of Anne Frank and raising awareness of the Nazi era and the Holocaust.

The story of Anne Frank, and the events surrounding her life and death, also have much to teach us today. The Anne Frank House aims to show how they call upon each one of us to counter prejudice and discrimination, preserve freedom, uphold human rights and work for an inclusive and democratic society. Through its activities, the Anne Frank House seeks to inspire people all over the world to actively commit themselves to these ideals.

Credits

COMPOSITION

Menno Metselaar
Ruud van der Rol
(Anne Frank Stichting)

DESIGN AND PRODUCTION

Ars Longa Exhibitions, Amsterdam
Joséphine de Man (Anne Frank Stichting)

GRAPHIC DESIGN

Joost Luk, Gouda

TRANSLATION

Laurence Ranson
STAR Translation & Software (Thailand) Co., Ltd., Bangkok

CORRECTION

Mathias Kail

PRINTING

Expo Display Service, Apeldoorn

© Anne Frank Stichting, Amsterdam, 2003

© Anne Frank Fonds, Basle, for all texts by Anne Frank

All rights reserved. No part of this exhibition may be duplicated, stored in an electronic database, and/or published in any form or in any manner, be it electronic, by photocopying, recording, or by any other means, without the prior written permission of the Anne Frank House. For the use of one or more extracts from this exhibition in compilations, readers or other compiled works, please apply to the Anne Frank House.

มูลนิธิแอนน์ แฟรงค์

บ้านแอนน์ แฟรงค์ได้ถูกจัดให้เป็นเกียรติแก่ความทรงจำของแอนน์ แฟรงค์และเป็นการส่งเสริมให้มีการตระหนักถึงยิวคนนาซีและการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว

เรื่องราวของแอนน์ แฟรงค์และเหตุการณ์โดยรอบในชีวิตของเธอและความตายยังมีอะไรมากมายที่สอนเราในปัจจุบัน บ้านแอนน์ แฟรงค์มีจุดมุ่งหมายที่จะแสดงให้เห็นวิธีการที่พวกเขาเรียกร้องให้เราทุกคนต่อต้านอคติและการแบ่งแยกชนชาติ ให้สงวนรักษาไว้ซึ่งเสรีภาพ ส่งเสริมสิทธิมนุษยชน และให้ยืนหยัดเพื่อสังคมของการอยู่ร่วมกันและเป็นสังคมประชาธิปไตย บ้านแอนน์ แฟรงค์จะเป็นแรงบันดาลใจให้กับผู้คนทั่วโลกในการที่จะยืนหยัดตั้งมั่นอย่างจริงจังอยู่ในแนวคิดมนุษยนิยมผ่านกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นภายในบ้านแห่งนี้

รายชื่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำบทความนี้

ผู้เขียน

เมนโน เมทเซลาร์
รูด แวน เดอ โรล
(มูลนิธิแอนน์ แฟรงค์)

ออกแบบและผลิต

อาร์ส ลองกา เอ็กซ์ฮิบิชั่นส์, อัมสเตอร์ดัม
โจเซฟีนน์ เดอ แมน
(มูลนิธิแอนน์ แฟรงค์)

ออกแบบภาพกราฟฟิก

จอสต์ ลักซ์, กูดา

แปล

ลอเรนซ์ แรนสัน
บริษัท สตาร์ ทรานสเลชัน แอนด์ ซอฟแวร์ (ประเทศไทย)
จำกัด, กรุงเทพฯ

ดีคอปแลงแค้ไซ

มาเธียส เคิล

พิมพ์

เอส-คัลเลอร์, อัมสเตอร์ดัม

© มูลนิธิแอนน์ แฟรงค์, อัมสเตอร์ดัม (ปี พ.ศ. 2546)

© มูลนิธิแอนน์ แฟรงค์, เบซ็อล (สำหรับข้อความทั้งหมดโดยแอนน์ แฟรงค์)

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามคัดลอกส่วนใดๆ ของงานนี้หรือจัดเก็บในฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และ/หรือนำออกเผยแพร่ในรูปแบบใดๆ หรือด้วยวิธีการใดๆ ไม่ว่าจะผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยถ่ายสำเนา บันทึก หรือวิธีการใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษรจากบ้านแอนน์ แฟรงค์ หากต้องการนำส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหลายส่วนที่คัดลอกมาจากนิตรศการนี้ไปใช้ซึ่งอยู่ในชุดผลงาน ดนฉบับ หรืองานอื่นใดที่รวบรวมไว้ กรุณาติดต่อบ้านแอนน์ แฟรงค์

Photo credits

ผู้เกี่ยวข้องกับภาพถ่ายประกอบ

Ariodrome Luchtfotografie, Lelystad | Fotocollectie Anne Frank Stichting, Amsterdam | ANP-foto, Amsterdam | Archiv Ernst Klee, Frankfurt am Main | Archiv für Kunst und Geschichte Berlin | Bildarchiv Abraham Pisarek, Berlin | Bildarchiv Preußischer Kulturbesitz, Berlin | Allard Bovenberg, Amsterdam | Bundesarchiv, Koblenz | Dokumentations- und Kulturzentrum Deutscher Sinti und Roma, Heidelberg | Galerie Bilderwelt, Reinhard Schultz, Berlin | Hollandse Hoogte, Amsterdam/Foto's: Marcel Malherbe, Ilya van Marle en Martin Roemers | Imperial War Museum, London | Informatiecentrum Nederlands Rode Kruis, collectie Oorlogsarchief, Den Haag | Institut für Stadtgeschichte, Frankfurt am Main | Koninklijk Museum van het Leger en van Krijgsgeschiedenis, Brussel | Landesbildstelle, Berlin | Maria Austria Instituut, Amsterdam | Nederlands Instituut voor Oorlogsdocumentatie, Amsterdam | Arnold Newman, New York | Prentenkabinet der Rijksuniversiteit Leiden/Foto: Emmy Andriess | Privé-archief familie Westerweel, Zegveld | Eric van Rootselaar, Retranchement | Spaarnestad Fotoarchief, Haarlem | United States Holocaust Memorial Museum, Washington DC | Verzetmuseum Amsterdam | Yad Vashem, Jerusalem

The photographs may only be reproduced with the copyright holder's prior consent.

Some photographs of unknown origin have been included in this exhibition. If you should recognise any of these photographs, please contact the Anne Frank House.

ภาพถ่ายจะสามารถทำซ้ำได้ก็ต่อเมื่อได้รับความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อนแล้วเท่านั้น

ภาพถ่ายบางรูปซึ่งไม่ทราบที่มาได้มีการนำมารวมไว้ในนิตรศการนี้ด้วย ถ้าคุณทราบข้อมูลเกี่ยวกับภาพถ่ายเหล่านี้ กรุณาติดต่อบ้านแอนน์ แฟรงค์